

„... să întâmpinăm a 40-a aniversare de eliberare socială și națională, precum și Congresul al XIII-lea al partidului cu rezultate cât mai bune în toate sectoarele de activitate”.

NICOLAE CEAUȘESCU

Libertate, demnitate, progres Primăvara celor patru decenii de socialism

Ne aflăm în plină primăvară a muncii și înfăptuirilor noastre, o primăvară ce începe, rodnic, sub semnul împlinirii a 40 de ani de la insurecția națională antifascistă și antiimperialistă din 23 August 1944 și al întâmpinării celui de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român. O primăvară ce prefigurează, deci, momente de mare importanță pentru poporul nostru, punct de răscruce între cinstirea trecutului și proiectarea, pas cu pas a unui viitor demn, ascendent. Legătură indisolubilă între etapele aceluiași proces al devenirii României Socialiste pe temeliiile luptei necurmăte pentru mai bine și mai drept.

În munca și viața de zi cu zi a studenților timișoreni, acestea înseamnă efort, autoexigență, trăire lucidă a clipelor unei tinereți efervescente, revoluționare, pregătire temeinică și multilaterală.

Sărbătorim în aceste zile împlinirea a 10 ani de la actul istoric din 28 martie 1974, 10 ani de când președinte al țării noastre este tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, cel mai bun prieten și ajutor al tinerei generații.

La împlinirea celor 40 de ani, Timișoara universitară constituie prin ea însăși un bilanț care, dincolo de cifre, de evaluări, de statistici ale dezvoltărilor vertiginoase, semnifică tinerețe și izbândă, trudă și lumină.

Permanenta atenție pe care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al P.C.R. și președintele țării, cel mai bun prieten al tinerei generații, o acordă învățământului superior românesc se traduce, în Centrul Universitar Timișoara, prin crearea unei puternice baze materiale didactice, de cercetare și practică a studenților, și, mai ales, prin generarea unei stări de spirit revoluționare, de permanență emulație și perfecționare.

„Orașul florilor” își merită pe deplin denumirea, fiindcă, în ceea ce ne privește, vrem ca înflorirea să fie legea lui fundamentală, neclintită.

Astfel, primăvara noastră studențească primește sensul arderii la cotele cele mai înalte, al voinței, curajului și limpezimii, aceste toate unindu-se în tumultoasa coborîre a zăpezilor spre rod.

FORUM STUDENȚESC

Un martie cam rece, s-ar zice,
Fără parcuri înflorite
adieri blinde și prefigurări estivale.
Fără rachete de tenis, mingi de fotbal,
biciclete, triciclete, astenii.
Un martie îndărătnic
ca o fată frumoasă și isteasă.
Un martie travestit în hainele iernii,
Un martie plagiat, un martie uituc,
un martie fără simțul răspunderii.

Și totuși, naiv. Îi simțim gândurile.
Îi ghicim chipul.
După semne care nu ne înșală, știm
că este acum un anotimp inevitabil,
anotimpul din noi,
integrat în marile ritmuri ale existenței.
Indiferent de luna în care ne aflăm,
acest anotimp se numește

PRIMĂVARĂ
RADU CIOBOTEA

ÎN ACEST NUMĂR PUTEȚI CITI:

- Panoramic studențesc ● Indexul anilor I ● Absolvenții și integrarea în producție ● Noutăți în litografii ● Restanțieri la bibliotecă ● Practica filologilor ● La braț cu primăvara în Timișoara ● Salon literar ● Tinerețea orașului ● Pink Floyd ● Colegii noștri de amfiteatre ● Universitas ● 150 de secunde de Cupă Davis ● De la București la Paris, via America de Sud ● Prietenul nostru, medicul ● Lex ● Mode și moduri ● Lumea în răspăr ● Călătorie în Orientul îndepărtat ●

Tinerețe și maturitate politică

Una din expresiile cele mai semnificative, fundamentală din punct de vedere principal, ale încrederii pe care partidul o are în forța organizatorică și maturitatea politică a organizațiilor revoluționare de tineret o constituie largile atribuții ce sînt conferite acestora în domeniul educării comuniste, revoluționare a tinerii generații, formării multilaterale și creșterii sale în spiritul dragostei față de patrie și partid, al responsabilității implicării în viața economico-socială a țării noastre.

În descendența directă a acestei investiții de încredere și totodată de răspundere față de modul în care este crescut și educat tineretul patriei noastre, organizațiile de tineret desfășoară, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, o amplă activitate politico-ideologică și cultural-educativă menită să sădească în convingerile și atitudinile tinerilor, trăsăturile înaintate ale omului nou, ale personalității umane multilaterale, așa cum sînt acestea prefigurate în documentele partidului nostru.

Faptul că atenția față de tineret, față de formarea sa în concordanță cu valorile esențiale ale umanismului socialist reprezintă în România socialistă de azi obiectul unei politici de stat, este indisolubil legat de gândirea și acțiunea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui permanentă preocupare față de problema tinerei generații — înțeasă ca viitorul însuși al națiunii noastre socialiste — se regăsește în viața și munca tinerilor, în convingerile și atitudinile lor. Această forță de înfruntare, pe care îndemmurile și chemările secretarului general al partidului o au asupra tinerilor, găsește în activitatea organizațiilor de tineret spațiul manifestării sale concrete, nemijlocite, fapt ce implică o permanentă raportare a conținutului și formelor acestei activități la exigențele formulate în documentele partidului nostru.

Este cunoscută importanța covârșitoare pe care Plenara C.C. al P.C.R. din iunie 1982 și Consfătuirea de lucru de la Mangalia din august 1983 au avut-o pentru precizarea căilor și modalităților de perfecționare a muncii politico-ideologice în concordanță cu stadiul actual atins în construcția socialismului din patria noastră. În lumina documentelor elaborate cu aceste prilejuri, sarcinile ce revin în acest domeniu organizațiilor de tineret, de studenți, sînt mult amplificate, solicitînd o intensificare și perfecționare a muncii la toate nivelele. Recentă Consfătuirea de lucru organizată de C.C. al U.T.C. a evidențiat cu pregnanță necesitatea unui salt calitativ, revoluționar în ceea ce privește conținutul muncii politico-ideologice a organelor și organizațiilor de tineret, formele și mijloacele desfășurării acesteia în rindul tuturor categoriilor de tineri, necesitatea perfecționării demersului educativ cărui îi sînt supuși tinerii patriei.

Identificîndu-și propriile obiective educaționale cu aceste exigențe generale ale formării comuniste revoluționare a tinerei generații, Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România a trecut la analiza propriei activități din acest domeniu, la desprinderea sarcinilor specifice care-i revin, la dezbaterile modalităților prin care procesul educativ din institute și facultăți, activitatea politico-ideologică a asociațiilor studenților comuniști se pot ridică la un nivel superior de eficiență formativă, astfel încît studenții țării să răspundă grijii și atenției cu care sînt înconjuțați de partid, de întregul popor prin pilduitoare fapte de muncă și învătatură, prin înaltă responsabilitate și dăruire patriotică, printr-o fermă conștiință revoluționară, prin efortul susținut de a deveni specialiști de nădejde ai economiei, științei și culturii naționale. Pornind de la convingerea că acestea sînt dimensiunile care dau măsura reală a eficienței muncii politico-ideologice, participanții la Plenara Consiliului U.A.S.C.R. din 18 februarie a.e. au analizat în spirit critic și autocritic atît rezultatele pozitive obținute cît, și mai ales, neajunsurile încă existente în munca asociațiilor studenților comuniști, necesitatea perfecționării continue a activității în direcția educației comuniste, revoluționare și patriotice a studenților, prin însușirea aprofundată și transpunerea în viață a sarcinilor ce revin A.S.C. din documentele de partid și de stat. A fost dezbătut și adoptat un cuprinzător plan de măsuri menit să conducă la îmbunătățirea radicală a activității din acest domeniu a asociațiilor studenților comuniști, astfel încît organele și organizațiile noastre să se poată situa, cum se spune și în telegrama adresată cu acel prilej secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, „în primele rinduri ale transformării revoluționare a procesului instructiv-educativ, la înălțimea marilor sarcini ce stau în fața școlii superioare românești, pentru a ne spori neîntrecut contribuția la înfăptuirea hotărîrilor istorice adoptate de Congresul al XII-lea și Conferința Națională ale Partidului Comunist Român”.

Realizarea în practică a acestor măsuri a devenit, odată cu începerea semestrului al II-lea, o preocupare centrală a activității asociațiilor studenților comuniști, gradul și nivelul calitativ al îndeplinirii lor fiind cuantificabile prin munca de zi cu zi, profesională și politică, a fiecărui student.

Subsumată aceluși obiectiv de importanță esențială pentru toate organizațiile revoluționare de tineret care este formarea multilaterală în spirit revoluționar a tinerei generații, activitatea asociațiilor studenților comuniști este chemată să obțină noi salturi calitative în planul conținutului și formelor sale, pentru obținerea unei eficiențe sporite în educarea comunistă a studenților țării.

În primul semestru al anului universitar 1983/1984, întrecerea „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” s-a desfășurat sub semnul sporirii eforturilor asociațiilor studenților comuniști, a fiecărui student, față de întreaga pregătire profesională. Putem aprecia că în ansamblu, întrecerea s-a dovedit a fi un instrument util în direcția ridicării calitative a activităților organizațiilor noastre, permițînd în același timp, evidențierea modului de îndeplinire a sarcinilor care au revenit în această perioadă colectivelor studentești.

În primul semestru al acestui an universitar, în toate facultățile Centrului universitar Timișoara, întrecerea a debutat prin analiza rezultatelor obținute în anul universitar precedent, prin asumarea angajamentelor concrete pentru primul semestru al anului universitar în curs și prin activitatea de popularizare a obiectivelor și indicatorilor întrecerii. Un deosebit accent s-a pus pe necesitatea îmbunătățirii continue a propriilor rezultate, pe stimularea pregătirii profesionale individuale, pe creșterea răspunderii colectivelor față de rezultatele fiecărui student.

Analizînd procentul de promovabilitate pe centru universitar, trebuie

Trebuie subliniat faptul că la Institutul politehnic, activitatea de cercetare științifică are 2 aspecte și anume de inițiere în anii I și II, de cercetare-proiectare în anii IV—V. Existența unei rupturi între cele două etape relevă o implicare mai scăzută a organelor ASC în vederea obținerii unei continuități în activitate. Studenții din anii mici au, în general, teme de studiu bibliografice, teoretice și apoi de cercetare experimentală și inițiere în cadrul laboratoarelor. Remarcăm din acest semestru o inițiativă a Consiliului UASC din I.P.T.V.T., și anume de organizare a unor cercuri de inițiere în cercetarea științifică, conduse de studenți din anii mari.

La Institutul de Medicină Timișoara, activitatea de cercetare științifică are un specific aparte și a reușit să cuprindă un număr mare de studenți, inclusiv cetățeni de peste hotare. Calitatea lucrărilor a crescut mult în ultimul timp, punîndu-se accent pe cercetarea interdisciplinară.

Indicatorul manoperă — ateliere — producție — proiectare este îndeplinit doar la facultățile Institutului politehnic, la celelalte institute neobținîndu-se nici un rezultat.

Rezultate destul de slabe s-au obținut și la indicatorii planului de muncă patriotică. Deși există procente destul

FIECARE A.S.C. - COLECTIV DE EDUCARE PRIN MUNCA ȘI PENTRU MUNCA

TREpte ALE UNEI COMPETIȚII NEÎNTERURPTE”

remarcat de la început o creștere a lui cu aproape 4%, respectiv de la 57% la 60,94% în acest an. Cel mai spectacular salt procentual l-a avut I.A.T. care a crescut de la 48,6% la 66%, deci cu 18%.

Se observă o creștere a procentului de promovare la toate facultățile, respectiv la Agronomie și Zootehnie cu 10%, iar la Medicină veterinară cu 6%.

Universitatea prezintă o creștere a procentului de promovabilitate cu 9%, cu un procent de 76% la Filologie și 68% la Științe ale naturii, iar Institutul politehnic „Traian Vuia” cu 2%. Singurul institut care a înregistrat o scădere este Institutul de Medicină, cu 1,4%. Cu toate acestea, pe primul loc se situează facultățile Institutului de Medicină, respectiv cu 77% și 78,4%.

Analizînd cauzele care au dus la aceste rezultate, remarcăm o creștere a interesului studenților pentru procesul de învățămînt, pentru pregătirea sistematică pe parcursul semestrului, cît și o intensificare a activității desfășurate de cadrele didactice.

Analiza indicatorului privind numărul studenților promovați cu medii peste 7, arată o creștere a procentelor la fiecare facultate, cu excepția Facultății de Stomatologie, care a scăzut de la 92%, cît a avut în etapa I a anului trecut, la 72,9% în acest an. Remarcăm procente mari obținute la Facultatea de Agronomie, de 84,6% și Zootehnie — 73,3% (comparativ cu anul trecut în prima etapă), 99,3% la Științele naturii și 94,5% la Electrotehnică. În contextul obținerii acestor rezultate, a crescut și procentul studenților cu note de 10, atîngînd cele mai mari procente la Facultatea de Stomatologie — 26,9% și Medicină generală și pediatrie — 20%.

În ceea ce privește indicatorul privind cuprinderea studenților în activitatea de cercetare științifică, se observă o creștere a lui în această etapă. Observăm procente mari, cu mult mai mari față de anul trecut, la Agronomie — 82,5%, Zootehnie — 92%.

În contrast cu aceste procente mari, facultățile Institutului politehnic au procente mici de participare la cercetare, respectiv de 29% la Mecanică, 21,5% la Mecanică agricolă, 31,2 la Electrotehnică.

de mari față de angajamentele luate, considerăm că ele nu reprezintă adevăratul potențial al facultăților. Colectarea de deșuri, de hîrție, metale și sticle s-a făcut greu, în cantități insuficiente, aceasta denotînd o foarte slabă preocupare din partea organelor A.S.C.

De un mare sprijin în această direcție a fost activitatea de colectare desfășurată în cămine, insuficientă însă pentru a duce la rezultatele scontate.

Se cere o activitate cu mult mai susținută în domeniul cultural și sportiv la toate facultățile, în vederea creșterii numărului de studenți antrenați în formațiile artistice și la competițiile sportive de masă.

Există diferențe mari între facultăți care au un potențial artistic mare și posibilități de antrenare a studenților la activități sportive, cum ar fi Facultatea de Medicină generală și Pediatrică, cu 15,4%, Facultatea de Zootehnie cu 8,6%, Facultatea de Științe economice cu 16,8%.

De asemenea, înregistrăm rezultate destul de slabe la participarea în formații artistice — 7,5% la Agronomie, 5,8% la Zootehnie, 4,9% la Științe ale naturii, 7,8% la Mecanică agricolă.

Rezultatele primei etape a întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, impun atenționarea birourilor de an, a consiliilor A.S.C. și U.A.S.C. asupra importanței cunoașterii și îndeplinirii parametrilor asupra urmării lor permanente. Se impun analize periodice și luarea de măsuri imediate pentru evitarea unor rezultate slabe și foarte slabe la unele facultăți. Angajamentele luate la începutul fiecărei etape să constituie doar o bază de plecare, un ghid al discuțiilor în fiecare organizație A.S.C.

Întrecerea, așa cum poartă și numele, trebuie să devină într-adevăr o competiție tinerească între colectivele studentești, în vederea obținerii unor rezultate profesionale, științifice, culturale, sportive — calitativ superioare.

RODICA MIHAESCU
vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C.
din C.U. Timișoara

DIN PREMILE ACADEMIEI

Premiul „Gheorghe Spacu” pe anul 1981 pentru „Sinteza coloranților reactivi s-triazinici”, autori conf. dr. ing. RADU BACALOGLU (Institutul Politehnic Traian Vuia) și dr. IAROSLAV HAVLIK (Centrul de chimie Timișoara).

Premiul „Traian Vuia” pe anul 1982 pentru „Robot industrial — REMT 2”, autoare colectivele coordonate de prof. dr. ing. FRANCISC KOVACS (Facultatea de Mecanică) și prof. dr. ing. TIBERIU MUREȘAN (Facultatea de Electrotehnică).

Premiul „Aurel Vlaicu” pe anul 1982 pentru „Studii și cercetări hidrolice pentru Canalul Dunărea—Marea Neagră” autori prof. dr. ing. MIHAI BĂLA, prof. dr. ing. EUGEN DAN și șef lucrări ing. ALEXANDRU BICOV (Institutul Traian Vuia).

Premiul „Traian Săvulescu” pe anul 1982 pentru cartea „Pădurea și poluarea industrială”, autor cercetător dr. GEZA SMEJKAL (Stațiunea din Timișoara a Institutului de cercetări și proiectări forestiere București).

Premiul „Traian Săvulescu” pentru „Agresologie, anestezie și terapie intensivă în medicina veterinară”, autori șef lucrări dr. SIMION BOLTE și conf. dr. MARIN MOLDOVAN (Institutul Agronomic).

EXIGENȚELE MUNCII A.S.C.

Una dintre primele adunări generale de analiză a situației profesionale la nivelul anilor de studiu trebuia să fie, conform programării sosită la Consiliul U.A.S.C. pe Centrul Universitar, cea a anului I al Facultății de Zootehnie și Medicină Veterinară, secția Zootehnie.

La data și ora anunțate (vineri, 2 martie, ora 14) ședința însă nu a avut loc din cauza numărului prea mare de absenți. De la Gheorghe Perșinaru, membru în comisia organizatorică a Consiliului U.A.S.C. din institut și student în anul I Zootehnie aveam să aflăm că încă de la ora a doua de curs absențaseră 18 studenți, iar apoi, la ora 14, alți vreo 20 de colegi ai săi au trebuit să plece la un seminar de limba rusă (!), programat conform orarului după-amiază, dar reprogramat de cadrul didactic titular al disciplinei, conf. dr. Cezar Apreotești, la ora prânzului. În consecință, biroul A.S.C. de an a hotărât amânarea adunării pe luni, 5 martie.

Fuseseră membrii organizației anunțați din timp de planificarea adunării generale? Secretarul biroului de an, Ioan Gosav, pretinde că da. Și atunci, cum se explică numărul mare de absenți și faptul că dascălul de limba rusă nu putuse fi anunțat să revină asupra strămutării convenite?!

Cum era de așteptat, trei zile mai târziu adunarea generală s-a desfășurat într-o atmosferă critică și autocritică, de analiză responsabilă a rezultatelor profesionale, atmosferă impusă și de prezența ca delegat din partea Consiliului A.S.C. pe facultate a însuși președintelui acestuia, Mircea Herlea. Materialul prezentat a scos în evidență saltul calitativ realizat de studenții anului I Zootehnie față de seriile anilor precedenți, ei sitându-se cu un procent de promovabilitate de 76.1 la sută pe locul al doilea pe facultate. Această situație poate fi considerată multumitoare dacă

Anul I al Facultății de Mecanică agricolă; un an nici mai bun, nici mai rău decât alții, după cum am aflat la secretariatul facultății. Procentul de promovabilitate înscris în dreptul acestui an este tipic pentru Politehnică: 81%. Indicii că este vorba de un colectiv care nu sparge tiparele. Sau poate că greșim, lăsându-ne sedusi de jocul cifrelor. Din cei 89 de studenți, așa cum arată materialul prezentat de responsabilul cu activitatea profesională, Marius Radu, ceva mai mult de jumătate (52,2%) au promovat toate examenele din iarnă. Ceilalți au efit una, două sau trei restante (cinci studenți, adică 5,6%), aceștia din urmă nepromovând nici unul dintre examene. Același material evidențiază pe studenții cu rezultate foarte bune în sesiune și pe cei care au realizat salturi mari față de media obținută la examenul de admitere. Dar, cum e și normal pentru o analiză critică, „la rece”, s-a insistat pe ceea ce n-a prea mers. Se aștepta mai mult de la unii studenți. Se aștepta mai mult de la fete, unde mediocritatea este evasi-generală. Se aștepta mai mult (poate prea mult) de la așa-zisele „nuclee de studiu”, grupe de 5-6 studenți stabilite încă de la începutul anului universitar, dar care și-au dovedit — și pe parcurs (finsă măsurile

PREGĂTIREA PROFESIONALĂ — RĂSPUNDERE PERSONALĂ ȘI COLECTIVĂ

se are în vedere că au avut de „înfruntat” încă din prima sesiune un număr de trei examene dificile. De remarcat că nu există nici un restanțier la toate trei discipline, în schimb 17 studenți (!) n-au reușit să treacă „hopul” a două examene, șase dintre aceștia având și câte o verificare „picată”. (Pe de altă parte, mulți dintre studenții cu două restante au obținut la cel de-al treilea examen 5, ceea ce ne duce gândul la o atitudine mai clementă din partea cadrului didactic respectiv.) Neplăcut impresionează și coeficientul mare al mediocrității (35,8 la sută). Așa cum sublinia tovarășul conf. dr. ing. Gavril Stanciu în cuvântul său (un model de intervenție la obiect, relevantă prin exemplele concrete oferite, vorbind de la sine despre preocuparea sa ca decan de an), este

Adunările generale ce se desfășoară în această perioadă la nivelul anilor de studiu au menirea principală de a analiza cu deplină maturitate politică și socială rezultatele studenților în sesiunea din iarnă, să extragă învățămintele necesare atât din aspectele pozitive, cât și din cele negative și să elaboreze pe baza acestora un mod de acțiune de maximă eficiență în sensul îmbunătățirii activității profesionale.

Ne-am îndreptat atenția îndeosebi către anii I, având în vedere că situația acestora este intrucivă deosebită. Pentru marea majoritate a studenților acestor colectivități trecuta sesiune a însemnat integrarea — mai ușoară sau mai dificilă — într-un sistem complex, profund diferit de tot ceea ce le era cunoscut dinainte, primul contact cu rigorile examenelor și disciplina de se-

siune, confruntarea cu primele reușite sau primele eșecuri. De aceea o analiză a situației profesionale în cadrul acestor active A. S. C. reclamă și înțelegere, dar și fermitate, propuneri de întraajutorare colegială, dar și detașare de manifestările evidente negative și ostile, luarea în seamă a cauzelor subiective, individuale, dar și a celor obiective și colective etc. Este menirea adunărilor generale de a inocula fiecărui student sentimentul că nu este singur, că face parte dintr-o colectivitate unită, care nu-l va părăsi la greu și pe care nu are dreptul s-o părăsească prin neglijență, indiferență, reavoință sau abdicare de la legile scrise și nescrise ce guvernează condiția de student. Primii pași în această direcție sînt esențiali. Ei dau tonul unei activități comune de 4, 5 sau 6 ani de zile.

imperios necesar să dăm importanța cuvenită **calității** pregătirii profesionale, datorită primordială a învățămîntului superior fiind aceea de a da țării un contingent cât mai numeros de specialiști **buni și foarte buni.**

Un aspect deosebit, care a scăpat, din păcate, materialului de analiză (acesta limitându-se la o prezentare amănunțită a situației existente și la descoperirea cauzelor acesteia), este acela al gășirii unor **măsuri concrete, aplicate fiecărei cauze în parte**, care să ducă la eliminarea nere realizărilor, să-i determine pe studenți să fie conștienți de rolul unei bune pregătiri politice și de specialitate în realizarea lor ca oameni, ca viitori ingineri, să contribuie la o scădere a numărului de absențe la cursuri, seminarii, lucrări practice, precum și la

toate activitățile comune ale colectivității studențesti din care fac parte, să devină conștienți de importanța și rolul organizației studenților comunisti. În acest context se înscrie desigur și intervenția lui Mircea Herlea din finalul adunării, el trasind sarcină biroului de an ca în cel mai scurt timp să poarte discuții individuale cu toți restanțierii, să accentueze munca de la om la om și astfel să se meargă și pe firul cauzelor subiective ale rămînerilor în urmă, acestea putînd fi deseori depășite prin intrajutorare și atitudine colegială.

Probabil m-aș fi despărțit cu cele mai bune impresii de anul I Zootehnie, dacă dincolo de strădania unora de a da adunării generale un climat optim de desfășurare nu ar fi existat acel „cor” de intervenții pretins „spirituale” venind din fundul amfiteatrului, de acolo de unde am înțeles că se grupaseră (făcînd, așadar, front comun) „oile negre” ale anului. Studenții aceștia, luați fiecare în parte, nu reprezintă decât minusuri în dreptul colectivului pe care nu-l exprimă nicidecum. Responsabilitatea pe seriozitatea par a le fi noțiuni străine. De aceea nici unul dintre ei, în ciuda faptului că au fost provocați în repetate rînduri, nu s-a încumetat la a se explica pe față. În grup, în schimb, ei s-au simțit puternici și, profitînd de protecția sa, și-au lansat săgețile otrăvitoare.

În centrul unei astfel de solidarități prost înțelese se afla, de pildă, și Peter Csaba, student ce repetă medical anul I. În prezent el are 116 ore de absentare nemotivată și 14 zile lipsă la practică, este restanțier la două examene și o verificare pe parcurs. A re-duce un astfel de „coleg” pe calea cea bună ar putea constitui o posibilă piatră de încercare pentru orice organizație A.S.C. Deocamdată mînușa o aruncăm anului I Zootehnie.

HARALD ZIMMERMAN

se deprind din anul I, după cum s-a văzut și din felul cum a înțeles biroul de an să pregătească adunarea generală de asociație în ansamblul ei, de la informarea politică la nelpesitul punct „diverse”. Poate acesta este motivul pentru care delegatul din partea Consiliului A.S.C. al facultății, Remus Ursulescu, nu a intervenit în desfășurarea adunării. În paranteză fie spus, acesta a aflat de „misiunea” sa abia cu o oră înainte, la adunare trebuind să fi participat, conform programării, chiar președintele Consiliului, Ioan Borlea.

După aceeași programare, aflată la C.U.A.S.C. din centrul universitar, luni 5 martie la ora 14 ar fi trebuit să aibă loc la Facultatea de Tehnologie chimică adunarea generală a anului I T.C.O. Adunarea a fost amînată fără a se preciza data cînd se va desfășura totuși (dacă se va mai desfășura, pentru că un „numai să nu afle șeful” prins din zbor ar putea da naștere unor suspiciuni). După cum argumentele pe care le-am auzit de la secretarul A.S.C. Herbert Schmidt (programarea a venit de mai sus, fără să fi fost consultat) sînt cam șubrede. După cum spuneam „bunele obiceiuri” se învață din anul I...

VASILICA ANCUȚA

De la analiza rezultatelor la amînări nejustificate

au lipsit), și acum, prin prisma statisticilor — ineficiența. Se aștepta foarte mult de la membrii biroului de an, dar și aici „rezultatele sînt sub așteptări”, remarca secretarul biroului A.S.C., Mircea Cîmpean.

Cauzele invocate în adunarea generală n-au fost servite, spre lauda biroului de an, drept scuze de circumstanță. „Rezultatele slabe se datoresc în mare parte studenților”. Nepregătirea ritmică, neparticiparea la consultații, nefuncționarea grupelor de întrajutorare, neplanificarea corespunzătoare a timpului de studiu și a unor examene, toate aceste „ne-”uri au fost incriminate. Ne-am bucurat să constatăm că spiritul combativ s-a manifestat, că prezența tov. lector Octavian Slimac,

decanul de an, n-a fost doar o simplă prezență, avînd o înfrîurire hotărîtoare asupra spiritului combativ de care aminteam mai sus, că n-au lipsit nici studenții restanțieri și că n-au fost așteptați să se înscrie în cuvînt, ci au fost provocați ferm să o facă. Motivele obiective au alternat, în cele spuse, cu... lipsa de motive, recunoscută franc („Dificultăți n-au existat, adevărul e că nu am învățat.” Dumitru Nistor) sau mascată, ori cu problemele „delicate” (examenul de chimie sau din nou în atenția noastră „cazul Petrovici”).

Intervenția decanului de an a pus, cum se spune, degetul pe rană: „Nu se poate învăța numai în timpul sesiunii și nu se poate face politehnică la fără frecvență”. Corect. Iar bunele obiceiuri

le lăsăm pe seama dumneavoastră!
● Sub genericul „Mens sana in corpore sano” la căminul 13C a fost inițiată o serie de expuneri lunare, pe teme de educație sexuală, susținute de asistentul Narcis Hrubaru de la Institutul de Medicină. Viabilitatea și oportunitatea acestei acțiuni (vorba ceea: mai bine mai tîrziu...) sînt garantate de numărul mare de studenți care au participat încă de la prima dezbatere („Sex, sexualitate, moralitate”). Dezbaterile cu ocazia cărora au fost trecute în revistă o serie de păcate, pornind de la cel originar. ● Cursul cursurilor ● Lovitură de teatru la I.M.T. Cursul de metabolism al profesorului Deutsch, bine cotat la bursă neagră, i-au scăzut complet acțiunile prin grija litografiei institutului. În schimb, au început să apară cereri tot mai disperate pentru cursul de filozofie. Prețul nu s-a stabilizat încă... ● Ziua de 8 Martie a fost sărbătorită anul acesta doar în căminele Universității și ale Institutului de Medicină, în timp ce în

căminele Institutului Politehnic accesul studenților a fost interzis. Consecința? La căminele primelor două instituții „felicitările” s-au încheiat la ore rezonabile, în timp ce la celelalte au avut loc incidente (spargeri de geamuri etc.) pînă la ore tîrzii din noapte. ● Studioul de teatru Thalisa în bursa română va prezenta în curînd presa „D-ale carnavalului” de I. L. Caragiale în regia lui Constantin Rădoacă. ● În timp ce Ilie Lăudat s-a resemnat sub „privirile pătrunzătoare” (vezi articolul „Ceva deosebit... dar ce?”, semnat de I.L. în numărul trecut al revistei noastre) ale fostei prietene și actualei soții, iar Florian Mihalea învață limba maghiară fără profesor, un alt membru al redacției noastre, Daniel Kenst, a luat o hotărîre decisivă, semnînd un contract de dragoste și buna înțelegere pe viață cu aleasa inimii sale. Simțînd cum ne scad forțele, nu ne rămîne decît să ne adresăm altei instanțe spre a ne feri de a fi duși și noi în ispită.
L. T. & K. ■

PANORAMIC STUDENTESC

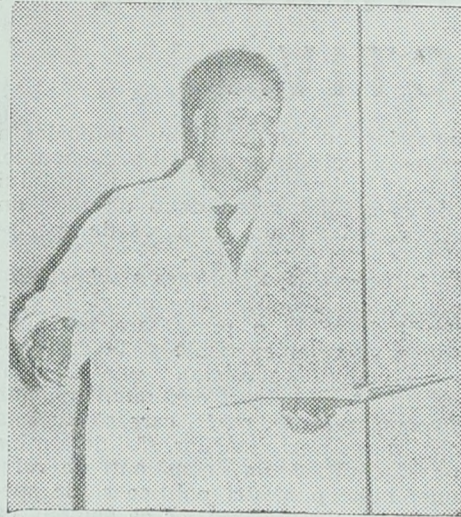
La Facultatea de Filologie a luat ființă recent o brigadă artistică (sesizați nuanța !) de agitație formată din studenți ai anilor întîi, sub îndrumarea actorului Horia Ionescu. Saltul calitativ poartă în acest caz numele de „incursiune în cultură” și semnifică luarea cu „împrumut” a unor texte pentru brigadă. Rămîne de văzut doar cine va fi obiectul criticilor: Ionescu sau Ionesco? ● În urmă cu puțin timp la sediul Consiliului U.A.S.C. pe centru universitar a avut loc un eveniment emoționant: pensionarea casierei Elena Sușu. Aflată de 22 de ani în serviciul Casei de

Cultură a Studenților și al Consiliului, a fost mereu cu un zîmbet lîpede și cu o vorbă bună alături de noi. În urmă ani mulți de viață fericită și odihnă pe care cu prisosință o merită. ● Trupa de teatru în limba română a Studioului Thalisa al Casei de Cultură a Studenților, împreună cu cea a Facultății de Electrotehnică au început repetițiile pentru o nouă piesă: D’ale carnavalului de I. L. Caragiale. Nu ne rămîne decît să aderăm la politica lui Constantin Rădoacă, regizorul acestor puneri în scenă: după nunta (a lui Figaro) carnaval... ● Ce mai vinde studentul. Un nou gen românesc își anunță intrarea în universul literaturii via stîlpul complexului studentesc: romanul... polișist (căminul 6, camera 80). Nu știm deocamdată dacă este vorba de ceva în legătură cu viața venerabilei instituții de învățămînt superior care este Politehnică. ● Ce mai caută studentul. „Caut coleg nefumător de cameră, intrare separată. Str. Arieș nr. 20...” etc. Comentariile

DIALOGUL GENERAȚIILOR

MODELE ALE DEVENIRII NOASTRE

De vorbă cu prof. dr. ing. FRANCISC KOVACS

Tehnică, pasiune, eficiență

Promotor neobosit al noului în tehnică, profesorul doctor inginer Francisc Kovacs, decanul Facultății de Mecanică a Institutului Politehnic, autorul cursului de „Roboți industriali” pentru studenții acestei facultăți, mă primește cu aceeași amabilitate din totdeauna. Discuția pornește de la premiul „Traian Vuia” al Academiei R.S.R., acordat colectivului de cercetare în domeniul roboticii, al cărui conducător este împreună cu prof. dr. ing. Tiberiu Mureșan, decanul Facultății de Electrotehnică.

— *Stimate tovarășe profesor, să începem cu... roboții.*

— Roboții, ca factori siguri de creștere a productivității muncii în activitatea industrială a economiei oricărei țări a lumii, constituie un obiectiv de bază al cercetării și pentru specialiștii români. Cu prilejul vizitelor de lucru întreprinse în județul Timiș, pe platforma industrială a municipiului nostru cit și în Institutul Politehnic, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a trasat personal sarcini concrete pentru activitatea de cercetare, producție și implementare a roboților în Timișoara, la acest program colaborând în prezent cadre didactice din Facultățile de Mecanică și Electrotehnică ale I.P.T., întreprinderi, institute de cercetare. Primul pas s-a făcut cu „REMT-1”, robotul pus în funcțiune la Electromotor. A urmat „REMT-2”, distins recent cu premiul Academiei.

— *Ce a însemnat pentru dumneavoastră și pentru colectivul cu care lucrați acest premiu?*

— Ca orice premiu, și acesta constituie un prilej de bucurie și satisfacție, o recunoaștere a unei activități îndelungate și rodnice, desfășurate cu stăruință. În același timp însă, premiul acordat de Academie reprezintă un imbold în muncă, un prilej de a ne asuma angajamentul de a continua, de a perfecționa continuu munca începută.

— *Bănuiesc că toată această activitate implică pasiune. Cum reușiți să transmiteți această stare de spirit colaboratorilor și studenților dumneavoastră?*

— Este normal ca noul să pasioneze, în special tineretul. Toți oamenii și cu precădere tinerii sint chemați să-și aducă aportul — acel „delta X” al activității lor — societății, progresul general implicându-l și pe cel personal.

Sub acest aspect, prin progres personal se poate înțelege acumularea de ca-

lități morale deosebite. Firea omului e deschisă cu precădere influențelor pozitive. Atunci când primești sau oferi exemplul demn de urmat într-o activitate, pasiunea este tocmai starea de emulație caracteristică acestui schimb subiectiv între membrii unei colectivități umane, adesea aparținând unor generații diferite. Lucrurile se petrec uneori la fel și când e vorba de tehnică. Dar, revenind la relațiile cu studenții, trebuie să remarc faptul că nu trebuie ca aceștia să se preocupe în exclusivitate de noul tehnic, fără a-și crea o bază solidă de cunoștințe fundamentale. Ar fi un capitol de science-fiction să faci roboți, de exemplu, fără o pregătire elementală, de bază.

— *Așadar, studiul sistematic primează în fața ideii de moment?*

— De la ideea la realizare practică și funcționare este un drum foarte lung. Una este să te gîndești la ceva, lucrurile schimbîndu-se radical atunci când trebuie să proiectezi acel ceva. Complicații și mai mari apar cînd trebuie realizat proiectul, apoi cînd trebuie ca acesta să

funcționeze în limitele unor parametri prestabiliți, integrarea rezultatului într-un proces de producție real fiind deosebit de complexă datorită necesității de corelare cu factorii obiectivi ai dotării tehnice preexistente și cu cei subiectivi, sociali.

— *Sub acest aspect, ce dificultăți apar?*

— Orice progres tehnic duce la ceea ce eu numesc „civilizarea” proceselor de fabricație. Mai explicit: odată integrat, noul presupune schimbarea unor relații tehnice și umane din cadrul secției, întreprinderii și poate chiar între întreprinderi, obligă la îmbunătățirea cooperărilor pe care le implică un proces de fabricație și la o ordonare superioară a acestuia. Actul de progres tehnic prezintă pe lângă beneficiul direct și unul indirect, al acestei „civilizări” a procesului de producție.

— *Aș dori să vă adresez o întrebare pe care am năzuit de mult să o adresez unui profesor: cît din timpul dumneavoastră este afectat problemelor legate de facultate?*

— Aproape în exclusivitate timpul meu este afectat problemelor legate de școală, de studenți. Chiar în momentul în care ai intrat lucrăm la redactarea unei cărți cu titlul „Roboții în acțiune” care va constitui manualul propriu-zis al cursului opțional de automate și roboți pentru anii IV și V ai secțiilor de mecanică fină din facultatea noastră. În afară de acestea, fotbalul...

— *Sinteți președintele secției de fotbal a Clubului Politehnic. Așadar, fotbalul?...*

— ... e un domeniu în care eu nu sînt un pasionat în sensul strict al cuvîntului.

— ?!

— Da, pasiunea strică uneori. În ceea ce fac pentru fotbal trebuie să intervină rațiunea. Acționez între latura subiectivă și obiectivă a existenței echipei, între sprijinul moral al întregului județ pentru fotbalisții alb-violeți și condițiile concrete de joc, antrenament, echipare etc. ale acestora. Ceea ce se observă pe teren este partea vizibilă a unui aisberg imens. Avem nevoie de o bază materială proprie, de un sprijin mai susținut — la greu — din partea noii galerii, care a început să piardă din elanul începutului. În rest, vom promova atunci cînd vom avea o echipă solidă, serioasă, capabilă de performanțele anilor '80, să zicem.

— *Tovarășe profesor, să revenim la timp...*

— Ar mai fi și micile mele hobby-uri: filozofia, politologia, istoria. Reușești mai multe atunci cînd îți propui să fii eficient. În plus am încredere în oameni, în colectivul cu care lucrez și cu care îmi face plăcere să lucrez, asta îmi mai degreavează din sarcini.

— *Iar în ceea ce-i privește pe studenți?*

— Studenții acordă prea puțin timp lucrurilor esențiale. Și nu mă refer aici exclusiv la învățură. Sint cu toții tineri care se formează: acum trebuie să citească, să culeagă informații despre lume și viață. Mai tirziu timpul lor va fi încorsetat de răspunderile sociale ce vor apare. Ceea ce aș reproșa studenților este că prea trec cu ochii închiși pe lângă lumea înconjurătoare, au prea puțin interes să o cunoască. Ori, asta e contrariul flagrant al integrării lor sociale ulterioare.

— *Vă mulțumim!*

LUCIAN RISTEA ■

În marea lor majoritate stagiarul străbat un drum firesc, fructuos de integrare și perfecționare, de formare a unei conștiințe înaintate pe măsura înaltelor exigențe profesionale dobîndite în Alma mater, cu aplicabilitate în cadrul colectivelor muncitorești cărora le sint încredințați.

Cîtorva probleme ale integrării în producție și realizării profesionale am căutat să le dăm răspuns tocmai prin exprimarea opiniilor celor ce se află în această postură, proaspeți absolvenți din Centrul Universitar Timișoara, aflați acum la două renumite întreprinderi locale, „Electrotimiș” și „Tehnometal”:

Dănuț Soșdean — inginer stagiar, secția proiectare „Electrotimiș”, absolvent al Facultății de Mecanică, TCM: „Pregătirea practică și teoretică asimilată în facultate este în mare parte suficientă doar pentru desfășurarea în primă fază a activității propriu-zise, stagiatura înseamnă perioada de decifrare a proceselor generale de producție, dar pe măsura înaintării în „labirintul” profesional specific locului de muncă defazajul care ar apare poate fi ușor înlăturat prin perfecționarea în problemele concrete apărute.

După bagajul de cunoștințe colective în care îți desfășori activitatea are un rol esențial, mai bine zis colectivele, deoarece o integrare perfectă presupune rotirea stagiarilor în sectoarele de bază ale întreprinderii, finalizată cu un test de verificare a cunoștințelor dobîndite în fiecare sector. Nu de puține ori am fost pus în fața unor obiective ce depășesc sfera atribuțiilor de serviciu, dar partea rea vine tocmai din faptul că există situații cînd pasiunea și pregătirea profesională nu au nici o legătură cu acestea. Mă refer la diferențele și măruntele treburi administrative, care mi se par că sint considerate pentru noi drept pietre de încercare.

Arjana Davidescu — inginer stagiar, atelier de proiectare nr. 8 „Electrotimiș”, absolventă a Facultății de Meca-

nică, MF, promoția 1983:

„Dacă am putea vorbi de oarecare neconcordanță între cunoștințele dobîndite în facultate și realitățile obiective, ar fi aceea că rapida adaptare necesită o cunoaștere cit de cit sumară a tuturor utilajelor din domeniul respectiv. Ori, chiar dacă din punct de vedere teoretic principiul funcțional al tuturor a fost atins, practica se poate desfășura doar într-un cadru mai restrîns. De aceea, consider binevenite în timpul studenției, paralel cu dobîndirea cunoștințelor și desfășura-

platitudini aparente. Pentru moment, el, inginerul, foarte tînăr, este complet dezorientat, încearcă să prindă „schema”, să descifreze convenția tehnologică, organizatorică, socială, instuită anterior sosirii sale. Începe prin a cunoaște dispunerea topografică a diferitelor secții, ateliere, compartimente, birouri, face o excursie de studii cu temă foarte precisă. Acest lucru se întîmplă în perioadele de rulare prin uzină. La unii rulara durează cit stagiul, la mine a fost foarte scurtă, de fapt parcă nici n-a fost.

STAGIATURA — poartă a afirmării profesionale

rea practicii programate, efectuarea unor scurte vizite de documentare la alte secții sau întreprinderi cu oarecare tangență în domeniul respectiv. De asemenea, consider predarea unor cunoștințe necorespunzătoare despre partea birocratică a întreprinderilor (circulația nesatisfăcătoare a hîrtilor etc.) urmare a faptului că și economia și organizarea producției se fac la modul general.

Marcel Sămîntă — inginer stagiar, secția S.D.V. „Tehnometal”, ne face o surpriză — trădînd prin ea fostul redactor șef adjunct al „Forumului studențesc” — adresîndu-ne în acest sens o... scrisoare deschisă cu valoare... sentimentală.

„Impactul absolventului cu primul loc de muncă este de cele mai multe ori de „natură plastică” în sensul că acesta vine cu o valiză de vise și este întîmpinat cu un întreg registru de

Prima lună am lucrat într-un atelier de strungărie, unde eram mai mult o prezență fizică, neimplicată. Aceasta se petrecea la Petroșani, la întreprinderea de utilaj minier. După exact această lună de „demaraj” pe loc s-a ivit „șansa”: se constituia un colectiv tînăr, din zece ingineri stagiați pentru punerea în funcțiune a halei de echipament hidrolic. În fața noastră a apărut ineditul. S-a pornit de la zero, cum se spune. Singurul lucru cert era existența construcției propriu-zise. Am apelat la cunoștințele tehnice cu care școala mă trimitea în producție, la înțușia și simțul tehnic formate din facultate. Știți ce înseamnă pentru un inginer stagiar a pleca de la o construcție de beton și a ajunge la asimilarea în premieră națională a unor echipamente și ansamble aduse pînă atunci din import? Înseamnă a învăța în scurt timp manevrarea utilajelor ce

veneau unul după altul, a-i instrui pe cei ce vor lucra pe ele, a te ocupa de probleme de aprovizionare, a experimenta tehnologii, înseamnă a proiecta și executa S.D.V.-uri, a lucra efectiv alături de muncitori cit e nevoie, pînă seara, pînă noaptea, pînă cînd ceea ce ți-ai propus prinde viață, se materializează. Cel mai important lucru în acele zile, luni fierbinți, nu a fost oare tocmai valiza cu vise? Ba da, visele acestea, romantismul lor, erau emanate de cea fantastică gimnastică a minții cu care m-am antrenat în studenție. Am muncit cu pasiune, deși marea dragoste rămînea nemărturisită (cititorii mai vechi ai revistei o știu), din simțul datoriei, din necesitatea de satisfacții și împliniri.

Te întîmpină în producție, cum bănuști ca studenți, rutina, lenea, comoditatea, inerția, refractarismul, teama și obtuzitatea onora și mai ales lipsa de încredere. Toate se pot spulbera dacă te implici, dacă reușești să convingi de la început. Nu ți se oferă nimic cum ți se oferea totuși pe tavă la proiectele de an, trebuie să găsești singur, pornind de la ceea ce știi și ceea ce ți se cere.

Acum am schimbat locul de muncă, sint proiectant de S.D.V.-istică la Tehnometal, unde ingineria a căpătat valențele ei pur tehnice. Adevăratul botez al focului a fost însă acolo, în producție, unde am deslușit marelui adevăr al muncii complexe cu omul îmbinată cu cea propriu-zisă. În orice caz, cei mai puțin pregătiți profesional, fără curaj, nesiguri în acțiunile lor îngroașă armata celor atît de puțin pregătiți pentru ceea ce fac. Și din păcate, aceștia prosperă, sint sprijiniți tocmai pentru că nu pun probleme altora.

Închei prin a-mi aștepta cu inima deschisă noii colegi și cu regretul de a nu fi putut rămîne student-gazetar la „Forum studențesc” pînă la pensie. Al vostru, Marcel”.

GEORGE ENCULESCU ■

Din nou despre integrare

Grija omului pentru animale s-a manifestat din cele mai vechi timpuri. S-au căutat permanent, încă de la începuturile domesticirii animalelor, specii care să ofere producții cât mai convenabile. S-au adoptat metode de întreținere și exploatare cât mai eficiente, urmărindu-se, concomitent, și selecționarea de exemplare valoroase și utilizarea lor la reproducție, rezultând în timp, rase de o mare importanță economică.

La Institutul Agronomic Timișoara, în cadrul secției de medicină veterinară, cercetarea reprezintă o activitate de bază. Colective de studenți, coordonate de dascăli care se bucură de un înalt prestigiu, sînt implicate activ în probleme de cercetare. Munca este sprijinită de conducerea institutului prin asigurarea de teme și încheierea de contracte în acest sens cu institute de cercetare din țară și chiar de peste hotare.

În cadrul disciplinei de chirurgie, studenții secției de medicină veterinară activează consecvent la cercul științific. Sub competența îndrumare a conf. dr. Marin Moldovan și șef lucr. dr. Simion Bolte desfășoară o activitate demnă de remarcat studenții Cornel Igna, Francisc Schlinger, Georgeta Miclea, Ildico Hara din anul V și Endre Opra din anul IV. Obiectivele cercetărilor în care sînt implicați vizează teme de strictă actualitate. Astfel, se lucrează la perfecționarea tehnicilor moderne de anestezie generală și loco-lombară la animalele de fermă și, îndeosebi, la cele de blană, animale la care această problemă nu este încă cercetată. De asemenea, se are în vedere cunoașterea biologiei vindecării-cicatrizării plăgilor de natură diferită

și influența unor antiseptice noi. În direcția îmbunătățirii instrumentarului se fac cercetări privind tehnicizarea asistenței sanitare veterinare prin elaborarea unor noi tipuri de utilaje și de instrumentar. În scopul menținerii în stare de sănătate a efectivelor de bovine se fac cercetări privind etiopatogenia, profilaxia și combaterea afecțiunilor podale în ferme de taurine și a afecțiunilor abdominale cu referire specială la reticulo-peritonita traumatică la bovine. Se efectuează și studii în sensul prevenirii și combaterii stresului.

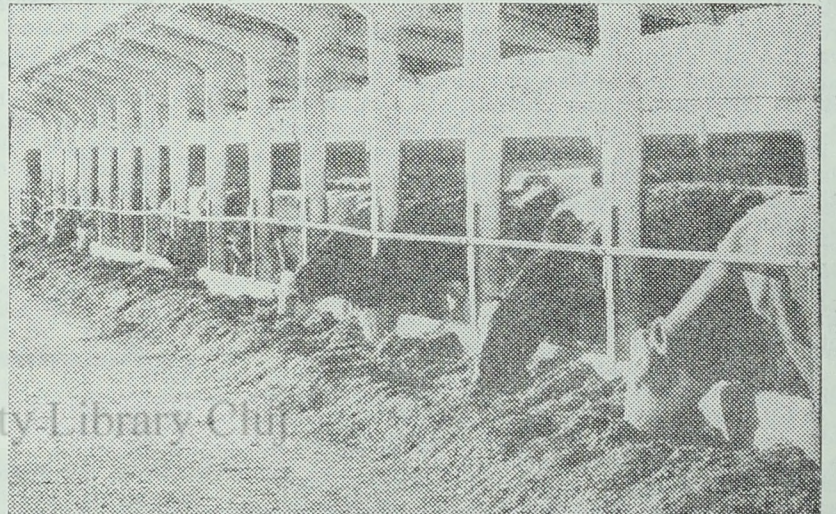
Pe lângă cercetări de importanță practică, studenții care activează în cadrul acestei discipline se ocupă și cu elaborarea de noi modele experimentale de animale pentru cercetările de fiziologie, îndeosebi pentru studiul nutriției.

În domeniul farmacologiei, lucrările au la bază contracte cu Institutul de cercetări chimico-farmaceutice București, Centrul de chimie și I.C.V.B. Pasteur. În cadrul disciplinei de farmacologie își aduc aportul Vasile Mioc, Gomda Yahnza din anul V, Gabriela Năstase, anul IV, și Lavinia Kiss, anul II, fiind îndrumați și ajutați efectiv de către prof. dr. Aurel Gherdan. În prezent, munca de cercetare este orientată în mai multe direcții: se studiază o serie de sulfamide retard noi, românești și asociații de sulfamidă, efectuându-se cercetări asupra preparatelor „Sulfadoxin”, „Trifadoxin” și „Sulfahexin”. De asemenea, se supun unor teste de eficiență coccidiostaticele românești „Dacigal”, „Colidinium” și unele substanțe antihelmintice, în special „Fenbendazolul”, un produs foarte nou pe plan mondial. Cercetările privind preparatele susmenționate se fac pe bază de contract cu I.C.C.F. București.

Pe lângă preparatele medicamentoase destinate uzului strict veterinar, se fac cercetări farmacologice de bază pe unele medicamente folosite în terapia omului, cum ar fi „Boicil Forte”, soluție și unguent, Helebrina etc., care vor fi introduse probabil în terapia veterinară.

MARIAN DRĂGHICI ■
ADRIAN IOANĂ ■

Ne-am interesat pentru dumneavoastră...

... de lucrările aflate în curs de apariție la litografiile institutelor într-un viitor apropiat. Sperăm ca acest lucru să vină în ajutorul atât al studenților din respectivele facultăți, cât și al celor din afară, interesați în această problemă.

La I.M.T. zilele acestea s-a pus în circulație cursul de „Pediatrie” (vol. I) pentru Medicină generală, sub redacția unui colectiv format din conf. dr. T. Budiș, ș. l. dr. I. Popa, asist. dr. R. Triff, asist. dr. C. Ilie, asist. dr. I. Micle, precum și „Elemente de biostatistică și informatică medicală” sub redacția prof. dr. Gh. Moise și dr. Ferdinand Nistor.

În curs de apariție, se află cursul de „Chirurgie” (vol. I), al profesorului dr. Constantin Caloghera și „Medicină internă” (vol. V) sub redacția unui colectiv al clinicii medicale.

La Institutul Agronomic, în curs de apariție se află „Curs de piscicultură” sub redacția conf. dr. Liviu Rebreanu, „Îndrumător de lucrări practice de anatomie”, sub redacția ș. l. dr. Radu Palicica, „Îndrumător de lucrări practice de fizică și agrometologie” de asist. Veleanu Gherghina, „Entomologie agricolă” sub redacția prof. dr. ing. Ilie Duvlea și „Pedologie” sub redacția conf. dr. Iosif Drăgan.

Vom reveni numărul viitor cu informații privind litografiile Universității și Institutului Politehnic. Până atunci, spor la învățătură!

GHEORGHE MOISESCU ■

Desigur, multora dintre dumneavoastră vi se întâmplă să căutați zadarnic prin rafturile bibliotecii cartea de care aveți nevoie. Nu de puține ori intervenția bibliotecarului este cea care vă temperează: „deocamdată nu există, mai reveniți! Cine este vinovat de această stare de lucruri, cui datorăm ratarea unui examen, nepredarea la timp a unui proiect, numai și numai fiindcă manualul x nu este de găsit în bibliotecă? Iată ce am aflat de la conducerea celor patru biblioteci de institute:

La Institutul de Medicină ponderea studenților de peste hotare este de 45%. Dintre aceștia, aproape 200 au imprumutat cărți cu doi, trei și chiar cinci (!) ani în urmă, „uitînd” să le mai restituie. „Necazul, spune tovarășul director Ojega, este că dispar cărți mai vechi, epuizate în librării și care sînt iremediabil pierdute pentru noi”. Este adevărat, litografia institutului editează și reeditează ritmic manualele cele mai solicitate, dar aceasta nu justifică astfel de atitudini. Și pentru ca lucrurile să fie și mai clare, tovarășele bibliotecare Georgeta Steiner și Viorica Dascău ne pun la dispoziție lista studenților restanțieri. Spicim câteva nume: Mohamed Iawad (II Stomatologie) cu 11 publicații nerestituite, Nizar Mouhana (III Stomatologie) cu 20 de publicații, Ibrahim Abdul (II MG) — cu 15. De patru ani, Mircea Olariu (V MG) trebuie să restituie cele 5 cursuri împrumutate, în timp ce Virgil Cîrnei (VI MG), Octavian Teodorescu (VI MG) și Maria Cojocar (IV MG) sînt restanțieri doar de... trei ani.

Lista numără astfel exact 310 studenți. În total sînt peste 1000 de titluri nerestituite de ani și ani de zile.

Lucruri asemănătoare și la biblioteca Institutului Agronomic. Fondul de carte ar acoperi în mare parte cerințele studenților, dacă... Același „dacă” înțilnit pe aproape tot parcursul raidului nostru.

Tovarășa bibliotecară Marieta Bută citează câteva nume dintr-o amplă listă: Dorin Balogh (II Medicină veterinară),

Lenuța Moise (IV Zootehnie), Liliana Stefan (II Zootehnie). Vă spunem doar atât: într-un posibil top al restanțierilor la bibliotecă ei ar deține primele locuri.

Tovarășa Lucreția Brînzeu, bibliotecar șef la Institutul Politehnic, este realmente îngrijorată de situația alarmantă în care s-a ajuns. Numai la două facultăți (Mecanică și Construcții) există peste 1600 de studenți restanțieri (la bibliotecă, firește!)

În 1983 au fost pierdute și ulterior achitate 1812 cărți. Deci un gol a apă-

RESTANȚIERI LA BIBLIOTECĂ

rut. Valoarea de întrebuintare a acestor cărți s-a pierdut. Din 1978 Ion Rouă (V Mecanică) trebuia să restituie 36 de cărți luate cu împrumut. O mai fi student?!

Gheorghe Ciota (IV Mecanică) continuă să păstreze de doi ani o carte mult solicitată: „Desene” de I. Dodon. Alți studenți cuprinși de amnezie: Adrian Cucuiat (V Mecanică), Ioan Bogdan (V Construcții), Nelu Cărăușan (V Construcții) Tutorin Burlacu (V Electrotehnică). Numărul cărților nerestituite bibliotecii în ultimii 2-3 ani atinge cifra de 5000.

Biblioteca Universității. Ora prînzului. La secția „Termen scurt” amabilitatea bibliotecarilor nu poate compensa seriosul deficit de carte. Cursurile se litografiază într-un tiraj insuficient, existînd situații în care o carte revine la 20 de studenți.

Tot prin contract, dar cu I.C.V.B. Pasteur se studiază rolul factorilor vitaminizanți A la ovine.

De remarcat că institutul colaborează, prin „Romagrimex”, cu o firmă străină pentru testarea farmacologică a unor medicamente.

La ora actuală, de un deosebit interes pe plan mondial și la noi se bucură Genetica animală. Secția de zootehnie acordă o foarte mare importanță acestei discipline, în sensul că se fac cercetări în probleme de ultimă oră: studii privind manipularea și micromanipularea zigotilor, transferul de zigoti, clonarea (proprietatea celulelor, a zigotilor de a se multiplica individual), supraestimația și recoltarea nechirurgicală a zigotilor. O activitate notabilă desfășoară în această direcție Gabriel Hoduț, anul III Zootehnie, ajutat de colegii de secție Mirela Căpanu și Nicolae Popa. Acest colectiv este îndrumat și coordonat cu competență de către profesor dr. ing. Ioan Vintilă.

Actualmente se efectuează cercetări pe material biologic de laborator — șobolani — dar s-a perfectat un plan de colaborare cu Stațiunea Didactică Experimentală a Institutului Agronomic, experiențele urmînd să se extindă și pe material biologic productiv.

MARIAN DRĂGHICI ■
ADRIAN IOANĂ ■

Restanțieri? Firește că sînt.

Daniela Pocola (II Matematică), Sorina Radu (III Fizică), Dumitru Moldovan (IV Științe economice), Monica Mărgineanu (IV Filologie), Andreas Imre (II Fizică), Magdalena Deleanu (III Fizică) și mulți alții.

Așadar, fondul de carte este în general satisfăcător. Aceasta numai teoretic, pe hîrtie adică, fiindcă, de fapt, lucrurile nu stau chiar așa. Și am văzut de ce. Forurile competente (Consiliile ASC din facultăți, decanatele) vor trebui să analizeze cu operativitate problema restanțierilor la bibliotecă, în fond problema noastră, a tuturor. De reținut dorința celor patru directori de bibliotecă de a întări conlucrarea cu decanatele facultăților deservite. Dar despre aceasta, într-un număr viitor.

ILIE LAUDAT ■

PAGINĂ REALIZATĂ DE CERCUL DE PRESA

MĂRȚIȘOR

Luna martie, ce mai încoace și încolo, s-a demonetizat. E pe ducă. Simptomele sînt clare. Din punct de vedere calendaristic ea e așezată prost fiindcă niciodată nu poți fi sigur că nu va ninge atunci cînd vei dărui mărțișorul altături de care te vei fi strădui — asudînd — să așterni inevitabile cuvinte ca: „acest mărțișor, mic simbol al primăverii...”. Ba mai mult, și se poate întâmpla să prinzi tocmai acum un guturai zdravăn și s-a dus nabii tot simbolul cu primăvara cu tot, și asta încă n-ar fi nimic, dar s-au dus — pe puțin — câteva zile de curs, și atunci caută motivări, du-te la decanat, ceartă-te cu profesorul dogmatic, șamd.

Din alte puncte de vedere, lucrurile sînt și mai încălțite. Întîi pentru că un mărțișor nu poate simboliza nimic decît pe sine însuși. Să luăm, spre exemplu, un mic căfel negru, sau, dacă vrei, un mare și pufoș motan. Cum poate un mic, (foarte mic, minuscul) căfel negru (sau, după caz un mare și pufoș motan) să constituie — nu-i așa — un simbol al primăverii? E absurd. Dar mai ales, gîndești-vă, mulți dintre voi, fericiții, oferă prietenei logodnicei, soției, un astfel de obiect fără nici o utilitate, investindu-l cu semnificații din cele mai subtile. Fără să vă gîndiți la consecințe, la încurcătura în care puneți fiindcă — orișicît — dragi, hai, nu vă prefăceți că nu vă dați seama, gîndești-vă numai că vi s-ar

oferi vouă acești căfei negri, motani pufoși, coșari ghinionști, ghioceli de plastic, cireșe rubiconde, cerculețe, pătrățele, brotăci, păsăruici și păsărele, bursuci, lupșori și ursuleți, șnurulețe alb-rozalii multe șnurulețe aflate toate într-o nobilă harababură, ei bine, cum v-ați descurca, vreau să zic în ce fel ați reuși voi, oameni sobri cu preocupări științifice, să montați ciudățeniile astea undeva pe un rever sau, mai știu și eu, pe ceva în genul asta, folosînd doar un ac cu gămălie, fără să vă înțepați, fără să prindeți, odată cu reverul hainei, și cămașa (eventual cravata) aflate oarecum dedesubt, fără să vă cadă în cap toate semnificațiile majore, toate implicațiile responsabile (cu toate șnurulețele alb-rozalii) ale acestor — n-aș vrea să mă repet fiindcă, oricum, fraza asta e interminabilă, abia aștept și eu s-o dau gata, să pun punct și să răsuflex ușurat — bursuci, lupșori și păsăruici, ghioceli, ghinionști și brotăcele, (scuzați, păsărele), brotăci, rubiconzi și ghiocole, motăne, motănași și motănele.

* * *
Cît despre noi, cei mereu ocupați, zăpăciți și singuri, nouă ne rămîne speranța că, poate într-o altă primăvară, (cînd, e adevărat, nu vom fi absolut la fel de tineri) vom avea cui să dăruim o floare.

RADU CIOBOTEA

„PIAȚA” CĂRȚILOR

— La a căta stație trebuie să cobor: la prima sau la a doua?

Tramvaiul e înțesat de lume, dar întrebarea îmi e adresată în mod evident mie. Pentru un răspuns corect am însă nevoie de lămuriri suplimentare:

— Depinde unde vrei să ajungeți...

Mă privește de parcă aș fi picat din lună. Cum, chiar nu știu încotro se îndreaptă această mulțime?

— Păi, la asta... cum îi ziceți!

Mă dumiresc în aceeași clipă: avem același drum. Doar că eu nu găsc la fel de firesc acest exod masiv (este o înșorită dimineată de duminică) către un obiectiv care, personal, mă interesează doar ca spectacol, în lipsă de altceva mai bun... tallocul de pe linia tramvaiului 7.

Recunosc, auzisem o mulțime despre acest bazar în aer liber. Cu toate acestea, prima priveliște e șocantă. Pînă hăt departe, în lungul unei străzi laterale, o mare decapete unduiește continuu, în ritmul cererii și a ofertei, depășind orice închipuire apriorică asupra pasiunilor mercantile.

Îmi dau seama de primul pas și îmi asum tot riscul. Aici nu mai există decît marfă, cumpărători și vânzători. Cei ce încearcă să se erijeze în privitori riscă să fie înjurați. Conștiința și convingerile se lasă la garderobă pentru că la ieșire să se poată reprimi neșifonate. De prietenii e bine să te desparți după primii pași. Naturalia non sunt turpia? Bine, dar secolele care au trecut au impus anumite prejudecăți de care nu le poți ignora. Așa că bați capul în pămînt și cauți să dispari cît mai repede în mulțime.

Dialoguri absurde pot fi întîlnite la tot pasul. „Cît ceri?” „35.” „Nu. Cinci ajunge!” „Nu ție rușine?! Hai, 30, că ești simpatic!” „Mai încolo cineva le dă cu 15.” „Atunci cară-te de ia d-acolo!” ș. a. m. d.

De la pixuri cu ceas electronic la acadele, de la motociclete la cîrlige de undiță, de la parfumuri franțuzești la sutiene purtate, de la Beatles la „Frau mit Herz”, de la costume de tweed la costume de arlechin, de la sudalmi la zimbete miroase, de la ceasuri de mînă cu radioreceptor la lozuri în plic (comerț oficial), de la sacoșe „Speedo” la pantofi scîlțați, de la ediții princeps la monede vechi, de la trivialitate la diplomatie, aici totul e de vînzare, nu trebuie decît să ai banii și răbdarea să cauți.

Cel mai indecent și în același timp mai trist îmi pare înfloritorul comerț cu cărți. Volume cu foile încă netăiate, — puse să se tirască pe sub tețgele, din miini

soioase în miini gestionare, curmîndu-li-se lunina și curmînd accesul la ele, pînă cînd ies din subteran tocmai aici, în talciocul de pe strada Mureș — sînt întinse pe foi de nailon sau de ziar puse direct pe noroiul stradal, sînt călcate deseori în picioare...

„Istoria literaturii române” (Călinescu) pe o foaie de ziar.

Alături, Mircea Eliade, În curte la Dionis. Îndrăznesc:

— Cît?

— Cinci.

— Ce cinci?...

Și gluma se oprește aici, odată cu răspunsul nerușinat:

— Sute, evident...

Cel mai firesc lucru de pe lume! La fel de „firesc” ca însăși existența acestui loc la margine de Timișoara...

Lîngă În curte... Sven Hassel și al său Gestapo. 250! — un chilipir. Mai încolo, colecția romanului de dragoste, aproape completă. Povești de iubire, la cel puțin 100 de lei bucata. Oftez și trec mai departe. Pe o pagină din „Flacăra” (de-ar ști-o A. P.) zace nou-nouț Al treilea val de Alvin Toffler.

Față de grozăviile auzite pînă acum prețul mi se pare mai degrabă modest: 50 de lei. Aproape îmi pare rău că am cumpărat-o în urmă cu câteva săptămîni „la pachet” cu un pliant în limba germană despre stațiunea Saturn. Patru file, două poze — 19 lei. Noroc că stăpînesc germana. Ghinion că de cîtiva ani îmi petrec vacanțele la Saturn.

Colecțiile „Globus”, „Aventura”, „Enigma” „Romanul secolului XX”, „Clasicii literaturii universale”, „Biblioteca de artă” (! — pleoacă pentru largul registru adaptiv al traficantilor de cultură) — adică tot ceea ce am vrea să găsim în librării și nu găsim decît rareori — sînt cele mai dens reprezentante. În sfîrșit, mă aleg și eu cu ceva. Cartea de nisip a lui Jorge Luis Borges înșeală vigilența „anticarului”, care mi-o vinde cu numai 35 de lei. Nu uită însă să adauge că „la pachet a fost 34 de lei!”. Asta spre a nu mă simți mai păcălit (eufemistic zis!) ca atunci cînd părăsesc librăria „Eminescu”. Pentru că oricum n-am pe nimeni care să se ocupe de „Creșterea animalelor micl de casă”...

Uneori culturii nu-i sînt suficiente aripile pentru a se menține deasupra glodului. Cînd străjerii dorm, barbarii pîngăresc Cetatea.

HARALD ZIMMERMAN

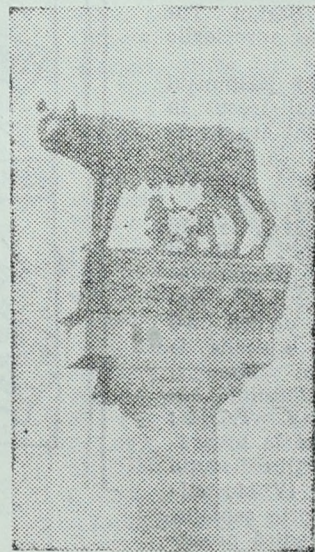
ȘTIU TOT...

● Continuă cursele garniturii „submarinului galben”. „diligenței” sau „Ronaț Express”-ului (recte tramvaiul 5) pe linia unică și de-acum cu „hopuri”, construită, așa cum o atestă și o placă comemorativă, în 1948. Se așteaptă intervenția I.J.T.L.-ului în reglementarea orarelor arbitrare de circulație a antediluvienelor vagoane, înaintea reprezentanților muzeului... ● 1 Martie 1984 a fost marcat la cinematograful „Timiș” de... absența proiectoarelor. Afișul care preciza negru pe galben „motivete tehnice” ale unei atare pauze de activitate nu avea șnur roș-alb. Poate că mărțișoarele celor de la „Timiș”, ca și ale colegilor lor de la alte cinematografe se vor materializa în atît de căutatele și veșnice... refuzatele bilete cu reducere pentru studenți. ● A apărut un nou tip de contravenție pe mijloacele de transport în comun: compostarea dezaxată! Mulțumită „condițiilor tehnice” specifice, sau pur și simplu „tangajului” vehiculului în cazuză, „perforarea” are ca rezultat pe „cartela” de călătorie abandonul „de travail”, sau, zicem noi, „de tramvai”, în compania vajnicilor vorbitori de limbă română... profesională, care insistă în asemenea cazuri să vadă buletine, cartete de student, bani etc. ● În colțul din stînga al vitrinei magazinului „Jucării” din centrul orașului este parcată o mașină albastră pe a cărei caroserie stă inscripționat cu alb „Police”. Lăudabilă inițiativă de a pune cumva ordine în stocul imens de autoturisme, camioane, autobuze, salvări sau mașini de formulă ce populează atît vitrina cît și galantarele magazinului, spre deziluzia

celor mici, care însă mai au posibilitatea de a face apele la serviciile unei adevărate propitendade ecvestre, în armură sau cu pene, ce invadează imaginarele cîmpuri de bătălie ale vârstei lor. Pe cînd vom vedea bătrînele cuburi? ● Duminică, 4 martie, a avut loc la unitatea specializată de pe bv. Republicii o paradă a coafurii, cosmeticii și frizeriei. Demnii urmași ai lui Figaro, alături de kolegele lor, au făcut o demonstrație elocventă de eleganță și bun gust, alături de cea a... interdisciplinarității meseriei lor, asta fiind desigur explicația apariției unei game cromatice surprinzătoare pe modelele expuse, ca și a desenelor cu scipici de pe fețele manechinelor, ducînd cu gîndul la îndepărtata Altamira... ● „La porumbei” continuă schimbul de experiență între generații: unui cu fotbalul, cei mici cu semințele! ● Ultimele modele de „bandaje fantezi” sînt purtate de piei negricioși pe scările pasajului de la Operă. Nu știm dacă lipsa leului cerut de aceștia determină o bună parte a trecătorilor să traverseze peste carosabil, sau cauza se datorează răului de... a-dîncime. ● Mulți studenți iau masa la Cantina C.F.R., pe malul stîng al Begăi nealbastre, vis-a-vis de cunoscuta Bănașeana. Nu se știe dacă aceștia sînt și suporteri ai Rapidului... ● În fața Facultății de Mecanică a apărut un nou soclu. Sînt păreri care afirmă că statuia ce urmează a fi instalată va reprezenta... o cheie franceză! Rămînînd la convingerea că bustul lui Traian Lalescu, aflat cițiva metri mai în spate, va fi... avansat. Atît.

LUCIAN RISTEA

LOCURI NĂSCĂTOARE DE LEGENDĂ

Lupoanca este o replică a Lupei capitolina, care reprezintă un monument de artă de origine etruscă. La această s-a adăugat ulterior reprezentarea artistică a celor doi copii frați — Romulus și Remus — integrînd-o legendei întemeierii Romei.

În jurul anilor 1920-1926 municipalitatea Romei a realizat trei copii ale acestui monument, copii care au fost donate orașelor București, Cluj și Timișoara.

În această perioadă, care coincide cu afirmarea majoră pe plan european a științelor istorice și filologice românești, pătrunde în con-

știința Europei, tot mai pregnant, ideea că poporul român este urmașul direct al romanității orientale pe aceste meleaguri. Totodată, se recunoaște civilizația — impletire a dacilor cu romanii — profund originală, cu păstrarea unei limbi romanice de excepție, care a dăinuit neîntrerupt de milenii în spațiul carpatodanubian.

Afirmarea pe baze științifice aprofundate, în deceniile trei-patru, a ideii de unitate și continuitate a poporului român se făcea pe fondul unor înfruntări politice cu adepții unor idei neștiințifice, roesleriene sau neoroesleriene, care denaturau adevărul istoric în slujba unor idei politice ire-

dentiste.
Donarea celor trei copii după monumentul cu valoarea de simbol al romanității reprezintă însăși recunoașterea adevărului istoric privind forma și evoluția ulterioară a poporului român. De remarcat că două dintre copii au fost oferite orașelor Cluj și Timișoara care înainte de actul unirii de la 1918 făceau parte din Imperiul Austro-ungar, tocmai pentru a se arăta legătura lor cu Bucureștiul, unde, de altfel, a și fost instalată a treia copie.

MARIAN DRĂGHICI

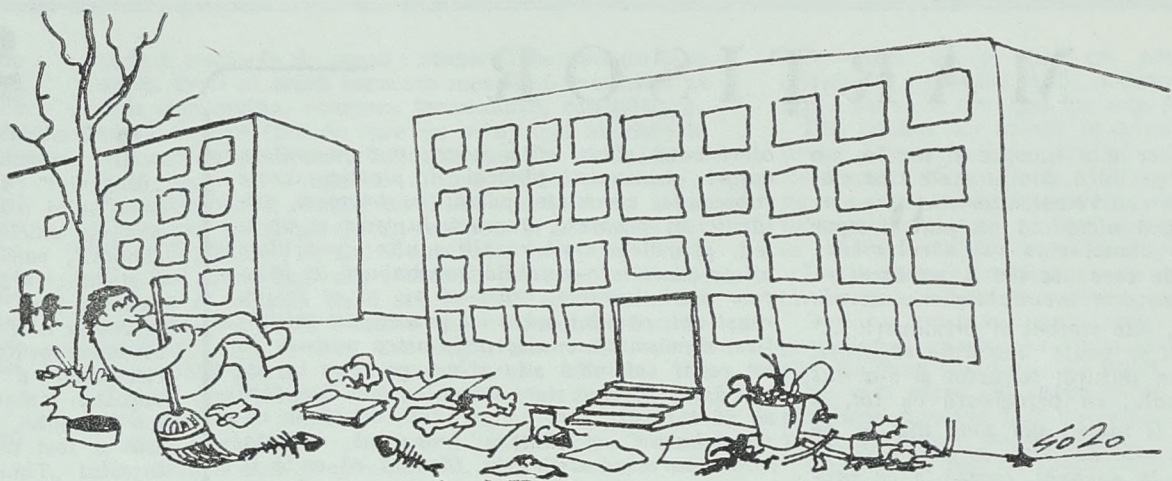
În Complex a venit primăvara, dar...

Dincolo de bucuria simplă pe care și-o dă constatarea de mai sus se află insolența acestui „dar...” nedorit, mai ales pentru titlu. N-am avut încotro. El există.

Duminică 26 februarie 1984 acest — pe bună dreptate numit — „orașel studențesc”, locuit de câteva mii de studenți români și de peste hotare, arată deplorabil. Cucintul ar putea fi socotit prea „tare” dacă nu ar fi susținut, din păcate, de o realitate (vizibilă, credem) ce nu poate fi contestată de nimeni. Se pare că topirea zăpezii (și așa, puțină) a scos, din nou, la iveală nu numai colțul ierbii dar și unele carențe în preocuparea celor răspunzători pentru felul cum arată — sau cum ar trebui să arate — Complexul studențesc.

Hîrtii, borcane, conserve, resturi menajere de tot soiul pigmentau din belșug în dormitori și în celelalte încăperi din dormitori în dimineața aceea primăvărată așa-zisele spații „verzi” dintre cămine, depășind cu mult zeci de metri sfera containerelor de gunoi, arhipline. Iar dacă ridicarea acestora din urmă intră în sarcina (neglijată și ea cu consecvență) a G.I.G.C.L.T., nu pot fi absolviți de vină nici locuitorii de drept ai căminelor, studenții. Debarasarea de „obiectele” de prisos folosind fereastra poate fi, în concepția unora, o soluție comodă, dar — trebuie să le-o spunem în față — și expresia unei îngrijorătoare (pentru ei și pentru noi) lipsa de civilizație și bun simț.

Ba fel cum îngrijorător este și faptul că la

GIOS, SUPT NUCU' URIEȘ, ... ADORNISE

căminele cu „tradiție” în domeniu (1C, 2C, 3C, 4C, 5C) se adaugă, în virtutea unei legi uniformizatoare, și căminele mai „noi” (15C, 8C, 22C), ba chiar căminele locuite în exclusivitate de fete.

Recunoaștem că ceva se face, că ceva se drege, dar nu este suficient. Atît timp cît fața (care pentru cei mai mulți dintre noi este ceea ce se vede în exteriorul unui cămin studențesc) Complexului este urîtită în felul acesta, bucuria venirii primăverii este incompletă, superficială.

Căminul 19C, duminică 26 februarie, ora 15: are loc o acțiune de muncă patriotică la care sînt programate camerele 109, 209, 309, 409 și 509, plus camerele „reanțiere” și cele „sanctionate”. Acțiuni similare au loc săptămînal, după cum am fost informați. Mai sînt și îndatoririle zilnice ale studenților de serviciu la poartă. E bine

și rezultatele se vîd. Dar ce facem, fetelor, cu zona din spatele căminului? Zonă care de la căminul 19C pînă la 22C (unde atinge un dures apogeu) este teritoriul invaziei de deșeuri aruncate direct pe fereastră. Fața nevîzută a Complexului? Nicidecum, doar e locuită de studenții din căminele 19C, 20C și 21C. Nu poate fi un titlu de glorie pentru reprezentantele sexului frumos.

Multiplele fațete ale autogospodăririi includ — credem că se știe asta — mult respect pentru spațiile în care locuim. Dar și pentru cele care le înconjoară. Primăvara s-a instalat și în Complexul timișorean. Dar dincolo de bucuria simplă pe care și-o dă această constatare, vă rog să citiți în ea și amărăciunea.

VIOREL ANCUȚA ■

Cluburile din complex: vînt potrivit pînă la tare

PRIM PLAN: ● Surprinzerea unor aspecte ce vizează activitatea cluburilor din complexul studențesc ● Concordanța dintre programul de activități și realitate ● Modul în care se implică comitetul de cămin ● Opinia studenților.

La întrebarea „Cum trebuie să arate clubul unui cămin studențesc?”, Călin Mîndroc, anul III M.F., responsabil al clubului de la Căminul 7C răspunde fără echivoc: „Așa ca al nostru!”.

Pe lângă siguranța din afirmație, constatăm funcționarea televizorului, existența colecției de ziare (completă), a jocurilor de șah, table, și... cam alît. Ultima acțiune cu caracter organizat, concursul de șah, a trecut de mult în amintirea studenților, ea desemnîndu-și cîștigătorii la 15 decembrie 1983. Antonie Vlad, anul IV M.T., președintele comitetului de cămin, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Cînd au avut loc aceste proiecții? Răspunsul primit ne-a lăsat fără replică: „Anul trecut în decembrie”. De fapt și programul afișat era pe aceeași lună... Cei cîțiva studenți aflați la ora raidului în club și-au exprimat o singură dorință: „Doar o masă de tenis vrem!”. De ce nu?

Cele două cămine „siameze”, 20 și 21C, se vîd confruntate cu o activitate „prosperă”. Clubul este închis și, în conformitate cu permanența afișată, de serviciu ar trebui să fie studenta Daniela Petrică, anul IV U.T.S. O căutam pentru a-i solicita cîteva lămuriri. „Permanența e veche de anul trecut... trebuie reinnoită”. Tot lămuriri primim și din partea președintelui Comitetului căminului 20C, Luciana Cristea, anul V V.C.M.: „Televizorul e defect, iar cheia se află la tovarășa administrator, Florica Chioșca (?)”. Din discuția cu o studentă, Adriana Cloșcan, anul IV Mecanică, aflăm că „televizorul e defect de prin septembrie... A fost ceva activitate pe aici, adică presupun că au fost ceva întruniri”. Printre altele — culmea! — pe afiș s-a aflat și o întîlnire cu redacția revistei noastre. Lucru de care, probabil, știa tot complexul, numai noi nu!

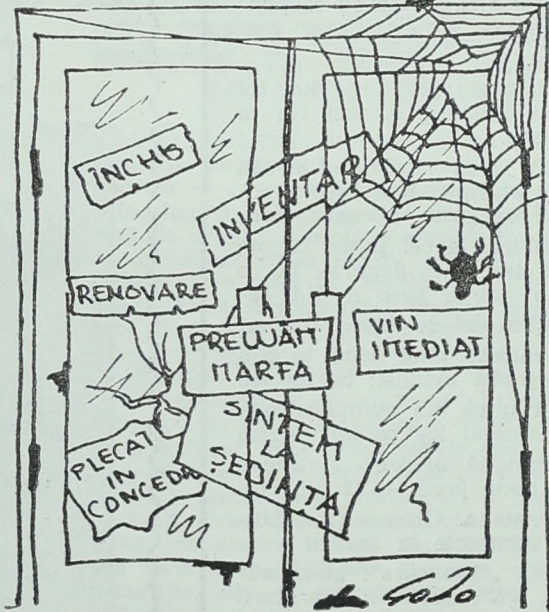
Studenților din căminele 20 și 21C le recomandăm, atunci cînd simt nevoia unei viziuni, să apeleze la tradiționalul... televizor țigănesc sau să se deplaseze în vecini...

...Adică la Căminul 19C. Aici clubul ne întîlnim cu ordine și curățenie, aspectul îngrijit presupunînd implicarea studenților în gospodărirea respectivului spațiu. În legătură cu activitățile ce se vor desfășura în club Sanda Cristescu, anul III A.C., vicepreședintă a comitetului de cămin, ne informează: „Activitățile la club? Da, se țin, mai rar, dar se țin!”. Își amintește cu plăcere de o reușită activitate — „Cosmetică — artă și frumusețe”. Activitate despre care colega ei Monica Crăciunescu nu ne poate oferi prea multe amănunte: „Le-am auzit pe fete că se agit, dar eu nu am fost!”.

Lucruri interesante am aflat că se petrec la Clubul Căminului 13C. Ultima acțiune s-a desfășurat

la finele lunii februarie. Titlul: „Mens sana in corpore sano”, o adevărată pledoarie pentru viața sportivă, susținută de către Narcis Hrubaru, asistent la Institutul de Medicină. Audiența numeroasă a dovedit încă o dată, dacă mai era nevoie, de cît interes se bucură o astfel de tematică.

BINE AȚI VENIT LA CLUBUL CĂMINULUI ...

în rîndul studenților. O opinie reușim să smulgem de la Rodica Cîrciu, anul II MF: „Cel mai important mi se pare faptul că accesul nostru în club este permanent, deoarece la vizionarea emisiunilor TV avem foarte mulți oaspeți din căminele vecine, ceea ce denotă faptul că acolo ei nu se bucură de acest privilegiu”. Poate că vecinii nu vin într-atît pentru televizor, acesta fiind doar un pretext. Principalul e că au la cine veni!

La Căminul 15C lucrurile sînt mult simplificată. Clubul propriu-zis nu există și numai după îndelungi căutări îl găsim pe Gabriel Mălaime, anul IV Mecanică, președintele comitetului de cămin. Foarte ciudat, dar cînd este vorba despre activitățile organizate în club, pe interlocutor îl cuprinde amnezia. Se pare că atît data ultimei activități cît și titlul ei exact — ceva despre scăderea consumului de materiale prin creșterea randamentului — rîmin pierdute, undeva, în trecut.

„Studentul potrivit la locul potrivit” se pare că-l găsim în persoana lui Dan Dumitru Caba, anul II V.C.M., responsabilul clubului Căminului 4C. Con-

științiozitatea sa în activitatea pentru care a fost investit cu această funcție se face simțită la primul contact cu clubul. Cea mai recentă acțiune? „Conferința pe tema „Rolul și locul inginerului chimist în activitatea economică”, organizată la sugestia locatarilor căminului nostru”, ne spune acest inimos responsabil. O singură observație: folosirea clubului pe timpul sesiunii drept sală de lectură (o inițiativă laudabilă), nu este o scuză pentru... lipsa perdelelor care contrastează puternic cu restul aspectului interior. Dar obținem promisiunea că acestea vor apare în cel mai scurt timp.

Am constatat în cursul acestui raid și existența altor cluburi cu restanțe mai mici sau mai mari, constînd în insuficiența preocupare pentru dotarea materială, inexactitățile în stabilirea nominală a celor de care dependența activității este directă, atribuirea altor scopuri spațiului lor (transformarea în magazii), punerea „sub cheie” pe motiv că televizorul era defect, ca și cum această cauză ar anula definitiv orice altă activitate sau chiar inexistența cluburilor la anumite cămine (!). Desigur că rezultatele anchetei nu reprezintă o generalizare în timpul respectivele cămine, ele depinzînd de foarte mulți factori. Necesitatea organizării unor schimburi de experiență între responsabilii implicați se impune cu atît mai mult cu cît în cea mai mare parte acțiunile reușite au fost izolate dar și diferite. Ar crește astfel cît puțin inspirația în alcătuirea programelor de activități. Formalismul și rigiditatea unor actuale programe de activități „șablon” trebuie înlocuite prin spontaneitate studențească și bun gust, cu activități de utilitate socială și profesională, pasionante și antrenante, de larg interes pentru beneficiarii direcți — studenții. Dintr-o colaborare mai strînsă între aceștia, responsabilul clubului, directorul educativ și comitetul de cămin nu ar avea decît cu toții de cîștigat.

GERLINDE POLEN ■

GEORGE ENCULESCU ■

UMORUL PROCESELOR VERBALE

„...În timpul serviciului meu nu s-a întîmplat nimic deosebit: a dispărut telefonul.”

„La intrarea la în serviciul am făcut controlul... am găsit pe președ. căm. avea năcaz cu baiați care făceau chef la camera 513 împreună cu tov. președ. Le-am atras atenția să iese din cămin... la orele 2 în rest totul este în ordine.”

„La 23,15 au intrat un grup de studenți și studente ultimii ani să le cânte la cealeanț da nu am vrut să le las da au intrat au spart geamu la II și oglinda și sicla la ușă la intrare în cămin și totul e în ordine.”

Ortografia aparține originalelor.

Culese de OCTAVIAN GHELAR

Către redacția revistei „Forum studentesc”

Vă rugăm să publicați în revistă răspuns la articolul „Sesiuni de lectură” nr. 3 (89) ianuarie-februarie 1984 al dumneavoastră și semnat de Ștefan Vlad.

Dorim de la început ca răspunsul să fie publicat exact cum am conceput, fără modificări și înflorituri.

Referitor la partea de descriere a situației din căminul 2C, avînd în vedere formarea a celui care a scris, în urma următoarele:

1. Cele 105 scaune nu erau instalate încă în vacanță în timpul căreia au fost montate la cantina 1C, era firesc să fie montate sub cheie de către administrația care după aceea le-a dat în folosință de cămin, mai precis responsabilul de cămin.

2. Dacă doriți să cunoașteți mai multe din lectură ale căminului 2C după-amiază, duminică (cu excepția zilelor de examene) și în perioada de vacanță în perioada următoare, vă rugăm să adresați o scrisoare la Decanatul Facultății de Inginerie Electrică unde vă veți găsi adresa.

3. „Mai constatăm după referința pe tema „Rolul și locul inginerului chimist în activitatea economică”, organizată la sugestia locatarilor căminului nostru”, ne spune acest inimos responsabil. O singură observație: folosirea clubului pe timpul sesiunii drept sală de lectură (o inițiativă laudabilă), nu este o scuză pentru... lipsa perdelelor care contrastează puternic cu restul aspectului interior. Dar obținem promisiunea că acestea vor apare în cel mai scurt timp.”

4. Cînd doriți să cunoașteți mai multe din lectură ale căminului 2C după-amiază, duminică (cu excepția zilelor de examene) și în perioada de vacanță în perioada următoare, vă rugăm să adresați o scrisoare la Decanatul Facultății de Inginerie Electrică unde vă veți găsi adresa.

5. Studentul Dorin Bucur, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Vlad Ovidiu, vicepreședinte al comitetului de cămin 10C, ne informează că s-au desfășurat și alte acțiuni, exemplificînd: „proiecțiile de diapozitive inițiate de Ștefan Tudor, anul II U.T.S., s-au bucurat de aprecierile noastre”.

Student-service și mica publicitate

Student-service, deși studentul e obișnuit să se autoservească cu fișurile colegilor, la librărie, la cofetărie (vezi „Macul roșu“), la cantină, pretutindeni autoservire. Cu alte cuvinte, fiecare cu ce-l doare.

În Complexul studențesc — puhoi de anunțuri, care mai de care: vânzări, cumpărări, închirieri...

Mă opresc în fața unui stîlp și citesc o ofertă ademenitoare: „Vind ieftin și atrăgător „Fa“ Informații — între orele 20—21“ sau „Vind giacă Geferson cu fermoare în stare de funcționare“. Giacă Geferson. Formidabil! Unde o fi găsit fermoar în stare de funcționare? Hopa! Căminul 2 — nu mă duc acolo pentru că risc să nu mai ies.

Altceva, altceva vreau! Dar, caută și vei găsi — se zice. Ce-mi văd ochii? „Vind foarte convenabil bere la batog și Coca-cola“. Hm, batog din câte știu e spinarea de morun sărată și

Stop cadru: Cantina „U”

Semne bune, dar și semne de întrebare

Pînă pe la sfîrșitul lunii iunie anul trecut, dormind aparent liniștită pe „odihnitorul“ ultim loc în top, cantina universității se află prin grija entuziastului său comitet în lăudabilă schimbare.

Cîteva aspecte legate de activitatea comitetului de cantină, despre ce s-a făcut și, mai ales, despre ce s-ar mai putea face încă, le aflăm de la Maria Ciobanu (anul III Matematică) vicepreședinta comitetului:

„Corelînd propunerile studenților cu specificul cantinei (magazie la demisol, servirea la două ghișee etc.) s-a reorganizat activitatea grupei de serviciu, astfel încît acolo unde se cere un efort fizic mai intens (debarasat, transport), numărul studenților este mai mare, existînd posibilitatea alternării perioadelor de lucru efectiv cu cele de repaus. Printr-o atență supraveghere a activității studenților de serviciu, căutăm să instaurăm ordinea și disciplina în rîndul acestora.

Unele sesizări ale abonaților vizau îndeosebi caracterul „miniatural“ conferit de gramajul meniurilor. În măsura în care erau de competența comitetului, noi am căutat să le soluționăm favorabil. Împreună cu administratorii cantinei, participăm direct, uneori venind cu propuneri

inedite, la întocmirea unor meniuri consistente și diversificate.

Din vorbă în vorbă aflăm și lucruri cărora redacția noastră (dar, nu numai ea!) le dorește o grabnică rezolvare.

Tavanul cantinei se află într-o accentuată stare de degradare, nu de o zi, de două, ci de aproape patru luni. Este regretabil că reprezentanții serviciului tehnic nu iau încă nici o măsură de remediere.

La blocul alimentară, toate mașinile de curățat legume (trei „exemplare“) sînt defecte.

Tovarășul administrator Nicolae Martin susține că muncitorul care le-a construit s-a

pensionat, neavînd astfel, cine să le repare. Interesantă mentalitatea unui om, care prin respon-

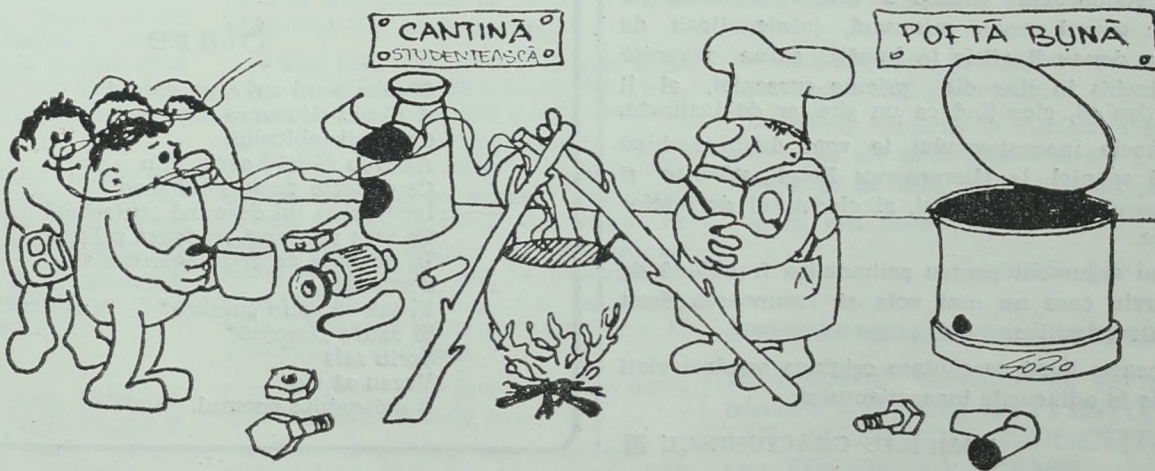
sabilitatea ce o implică funcția dumnealui ar putea (și ar trebui!) să facă mai mult. Este adevărat, comitetul de cantină s-a mulțumit să ridice doar verbal această problemă, la serviciul social, neexistînd încă nici un referat scris care să prezinte situația existentă.

Nici instalațiile de spălat țăvi ambutate nu se prezintă într-o stare bună. O reglare a lor este indispensabilă pentru (re)atingerea parametrilor de funcționare.

Astfel, umblînd cu jumătăți de măsură, munca studenților de serviciu este serios îngreunată. Așadar, o cantină cu 1070 de abonați, cu un comitet harnic și întreprinzător, vrea să iasă din mediocritate. Este însă necesar un sprijin mai concret din partea celor vizati: serviciul tehnic, administrația cantinei și (de ce nu?) conducerea Universității.

Fără o concluzie fructuoasă, totul este zadarnic. În ce ne privește, promitem că vom mai reveni.

ILIE LAUDAT ■

afumată. N-ar fi rău și un Murfatlar lingă ea! Incepe să-mi plouă în gură așa că intru la 1/C. „Prezentați jetoanele la control.“ Iar jetoane? Aici jetoane, la tragerea loto jetoane, la tramvai bilete, bilețele, jetoane, jetoane, cartoane, cartonașe, cartele, cartelașe... „Vind cartelă, cu sau fără jetoane“. Dar agendă de buzunar nu vindeți? „Dacă căutați bine în compot s-ar putea să găsiți și pere“; „Anunțăm cu regret încetarea din funcționare a aparatului de spălat tacamuri. Servețele nu avem“. Păi nici eu nu am, dragii mei. Mai bine, mă duc la „Cufărul“ pardon „Nufărul“. Mănînc o savarină cu multă frișcă!

Pornesc în cea mai mare grabă, doar, mai prind ceva. Dar... mă oprește în loc conștiința: „Savarină îți trebuie fie, nu te vezi cum arăți?“ Ah, kilogramele în plus — ce să fac, frumusețea cere sacrificii. Este adevărat că arta iubește formele pline, pentru că sînt apetisante, dar moda... O, modă, tu ai depășit epoca madonei lui Rafael și a obezilor trandafirii descoperite de Rubens. Așa că zic „pas“ pentru că nu am deschidere și sar peste experiența cu savarina.

Dar uite-o pe Verginica! „Studentaaa, hai studentaaa să-ți dea baba cocoșei, mincați-aș gurița!“

Tot floricelele, tot ele săracele. „Floricele de porumb, floricele de porumb“ cînt. Ia să-mi iau eu niște floricele căci „Vine, vine primăvara, se așterne-n toată țaraa, floricele pe cîmpii, hai să le-adunăm copii!“

SVETLANA MISKOLCZI ■

Așteptăm răspuns

Comitetul căminului 19 Complex, continuă să „lupte“ cu inerția, pentru rezolvarea diferitelor situații ivite în munca, organizarea și viața de cămin.

Prezent la prima ședință (din semestrul al doilea) a respectivului comitet, mi-am notat cîteva aspecte concrete, legate de neîmplinirile sau sesizările studenților din cămin.

● Sprijinul pe care tovarășa administrator Maria Grosu îl acordă bunului mers al lucrurilor, este practic inexistent, neputîndu-l cataloga altfel, atîta timp cît directorul educativ, tovarășa asistent inginer Simina Iovan (o prezentă activă și energică) și președinta comitetului de cămin, studenta Emilia Bădăluță, și-au exprimat vehement nemulțumirea față de „activitatea“ desfășurată de administrație. Spațiul nu ne permite detalierea tuturor deficiențelor muncii administratoroarei, suficientă, însă, ni se pare optica: „mai am puțin și oricum ies la pensie, așa că...“

● Telefonul existent cîndva la poartă a dispărut de multșor, inerția despre care aminteam făcîndu-și simțită prezența din nou, astfel că nimeni nu-și asumă responsabilitatea reînstaării. Despre utilitatea unui post telefonic nu mai vorbim, subliniind totuși, că studentele așteaptă. Prin intermediul revistei este avansată și propunerea înființării unui post public (interurban) în holul căminului.

● Instalația de radioficare, deci, implicit, sistemul de legătură cu „Radio Student“, este încă o problemă legată se pare de lipsa fondurilor. Există în cămin o instalație interfon, parțial defectă (de mai multă vreme)... poate acum s-o fi găsim cineva să dea o mîna de ajutor în această direcție! (?)

Lăsăm în suspans cele semnalate mai sus, în speranța că se va găsi cineva să asculte (și să acorde un sprijin concludent) oful studenților din Căminul 19/C, cu atît mai mult cu cît problemele tratate de prezentul articol, constituie, de fapt, doar un stimulent pentru atenționarea factorilor responsabili că și la acest cămin cu minim de efort, lucrurile pot merge foarte bine.

CIPRIAN ALIC ■

... cîminului
... Alecsandru,
... nul V
... idariu
... faceți unele de-
... ce
... este alceva decît să
... cele afirmate de
... se foruri (serviciul
... ectorat) pentru a
... mitetului.
... ntraziceții!) atunci
... în ultimii trei ani
... în top este argu-
... umnevoastră cap-
... lipsa unor săli de
... ții învață care pe
... lu pe D. B.

SALON ARTISTIC

GOYA ȘI COBORÎREA ÎN PROFUNZIMI

„Și iată noaptea; totul dărmă. Ochi mi se închid pentru a vedea, fără să înțelegă, visul în spațiul infinit care se perindă prin fața mea.”
(Gauguin, dintr-o scrisoare spre Fontainas, martie, 1899)

Prin formula sa premonitorie, Goya ne-a atras atenția mai demult: „El sueño de la razón produce monstruos”.

Conceput în 1797, tabloul urma să devină, după toate probabilitățile, frontispiciul unei a doua serii de Capricii fantastice. Reprodusele ne înfățișează un artist adormit cu capul pe masă; cărbunele i s-a rostogolit pe jos. Conștiința doarme, deasemenea. Căci altfel cum ar dansa lilieci în jur? Nelămurit, spațiul e plin de filifire de aripi. Bufnițele sînt patriarhi ai umbrelor. O pisică-tigru, un linx...

De unde își revendică Goya resursele întregii sale opere? Ororile, îngrozitoare întru chipări fantastice?

Diacronic, evenimentele contemporane îl susțin. Invazia franceză cu cortegiul ei de atrocități, rezistența revoluționară, cursele cu tauri — ca un stigmat al Spaniei etc.

Exegeții artistului și-au pus întrebarea de ce el este singurul artist spaniol care pictează astfel? Pentru că la Goya totul e sînge, năclăiește de sînge, totul e spintecat de sabia militară sau de arborele dezgolit, de cornul ascuțit al animalului. Roșul său șiroind devine cu atît mai obsedant cu cît albnegrul cărbunelui îl trece sub tăcere. Menționăm în acest sens Bravo Toro (sau Picadorul luat în coarnele unui taur) și, din ciclul Dezastrile războiului, „Mare vitejie împotriva morților” ori „Monstrul fudul”.

Războiul, „bestia umană” coabitează, însă, cu o bestie lăuntrică a artistului. Pentru că dacă i-am dezgoli opera de inflexiunile evenimentelor contemporane, am rămîne, totuși, cu oameni sălbatici care flutură în aer capete tăiate, scene bestiale sau sadice prin excelență, desfășurate în străfundul unor peșteri macabre (vezi Tăierea capului). Atmosfera generală este una de permanentă neliniște, cea die Angst a lui Kierkegaard, straniețe fără contur.

Imaginația lui Goya atestă surprinzătoare similitudini cu pictorii germani Grien, Urs Graf sau Altdorfer de la capătul Evului Mediu. Căci și ei se plasează sub semnul lui Saturn, unul malefic căruia Grien i-a imaginat un chip demonic în asimetria lui.

Germanii despre care vorbim exprimă un inconștient colectiv justificabil din punct de vedere istoric, prin rasa chinuită, descompunerea medievală etc., în opoziție cu Goya care ne aduce în prim-plan inconștientul individual. Neliniștile sale lăuntrice sînt mobilul esențial (și singular) al pînzelor ce-l decorează pereții din La Casa del Sordo. Figuri grotești innegrite de abundența cărbunelui, vrăjitoare hidoase într-o gamă de negru, alb și verzui (singurele dominante ale paletii sale de acum — și vorbim despre un Goya al maturității artistice), Bestia urlînd pe un munte pustiu și cutremurătorul Saturn devorîndu-și fii.

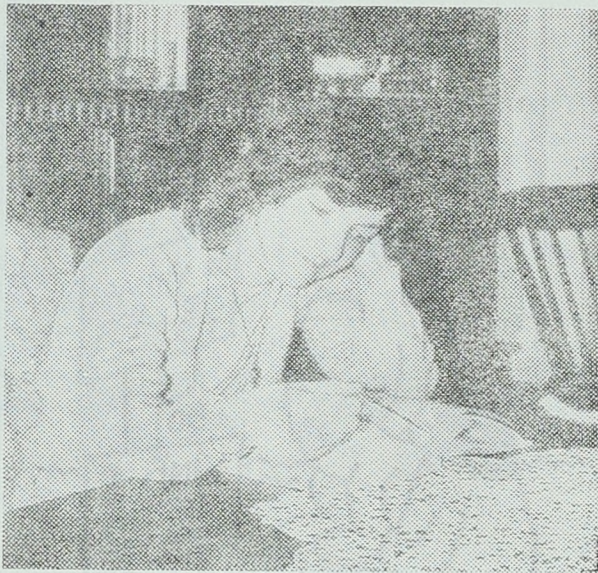
Într-un iureș inimaginabil artistul împrăștie culoarea cu palma rășchirată, obținînd dinamismul turbării universale. Acest Saturn este un bătrîn holbat cu obrazul șiroind de sînge. Ghiarele lui strivesc trupul uman, minuscul, jalnic, lipsit de șansa a doua; îl sfîșie în bucăți, carne devenită stîrv, închis în sine din pricina surzeniei, el îl auzea țîșnind, clocotind ca un gheizer de instincte.

Semnele inconștientului le vom distinge după artistul spaniol la Hieronymus Bosch, stăruitor și el în jurul temei tentației, al clocotului dorințelor refulate.

Ca un argument pentru psihanaliza freudiană de mai tîrziu care nu mai voia să recunoască decît elanurile primitive.

Și aceasta după ce căutase originea oricărei vieți mentale în adîncurile inconștientului.

POMPILIU CRĂCIUNESCU ■

Corina Rujan Cenaclul „Pavel Dan”

Seară de seară

Seară de seară
urmez blîndă poemul
pînă acolo unde el
mi te descoperă
prelins
pe sub crengile iernii
Ai greșit — îmi spui
Și eu neg
iubindu-mi drumul
ca pe o albă desprindere
Ai greșit — repeți
Și eu mîngii supusă
Cîntecul regăsit.

Închipuie-te

Închipuie-te în negură
apoi în cerc
în lumină
în natura preexistentă
spiritului
caută glacial
înțelesul
dezleagă-l de cîntec
de muza pedepsitoare
în toată uciderea
nu e decît o moarte
ce vine
din urmă.

Metamorfoze

E un clinchet asurzitor
deasupra orînduiei
Păsări înalte cu lanțuri
înalte
te împresoară
ochi de argint
în văi de argint
metamorfozele ultimei linii
și-n seară
Tu cauți retragerea
în liniștea zalei.

Pasărea, umbra, pantera

Pasărea
umbra
pantera
cum le privesc deodată
nu mai ajung să le deosebesc
în vasta grădină a simțurilor
o licărire
și din nou pasul tău
limpezit
pe urmă îndoirea
cercul
numărătoarea
și totul
rotindu-se-n jurul meu
deveni o nouă formă
a mersului
rece și
calculată
să schimbi primejdia
să desprinzi doar
atît cît să lase
lumina în parcuri
nevinovată.

Stare

Oboseala-mi strivește gîndul
A rămas deasupra mea ceața
Cu ochii iubitelui
Aș vrea să văd aerul plin
Ce departe de sufletul meu
Încercarea lui de-a mă ști fericită
Ce lege perversă trădează plînsul
În noaptea de grijă neterminată
Scriu fals
Vreau să spun „umbră”
Și apare „lumină”
Scriu fals
Vreau să rîd
și mă-nghite poemul.

Detașare

Atîta detașare
Cîtă greșală în lumină
Nu depărtarea
ci desprinderea de vechile
înțelegeri
Nu mutarea locului
ci a sufletului
dintr-un loc într-o umbră
Sub cerul liber
Atîta detașare
cîtă sfîrșire-a nevoii de aer
Sub cerul liber
O dragoste fără zîmbet.

TINEREȚEA ORAȘULUI (VIII)

Revenind, îmi spuneam că nu voi mai recunoaște ORAȘUL. De fapt, nici nu știam dacă e vorba cu precizie de un oraș. Acesta părea a fi mai degrabă genericul unui film cărui îi lipsea montajul (deci, logica), genericul unui film alcătuit din secvențe doar, impresio-nante fiecare în felul ei, cu trimitere la realitate, la sentimente și caractere general umane, un film care — îmi dă-deam seama acum — cuprindea totul, absolut totul despre ceea ce eu numeam ORAȘUL, dar fără a-și organiza conținutul în vreun fel, încit fragmentele sale, în dezordine, îmi dădeau o senzație ne-plăcută, de provizorat.

Fiindcă eu, — chiar eu — eram auto-rul (nu-mi propusesem niciodată acest lucru, dar chipul de pe ecran semăna izbitor cu al meu), îmi aminteam cu mare exactitate diverse scene întemeiate ca înțeleși: plimbări, discuții, călătoria. Atât deocare, că — în ceea ce mă privea — nu mai știam precis de ce făcusem acele călătorii și nici pe cine întâlнисem la capătul lor. Mai mult chiar, nu puteam fi sigur că într-adevăr eu fusesem acela care călătorea, dacă nu cumva altcineva venise către mine, pro-babil din pricina unei confuzii, fiindcă (după cum știți, probabil) niciodată pînă atunci, către mine nu venise nimeni. Treptat, mă convingeam că totul era pură imaginație (mi se mai întâmplase, dealtfel) că din nou am probleme, în sensul că nu mai reușesc să despart prea clar realul de ireal, trecutul de prezent și de alte timpuri simple. În fond, toate acestea nu mi se întâmplaseră mie, eu voiam doar atât, să scriu ceva despre ORAȘ, dar, iată — aici unele secvențe sînt semnificative — ORAȘUL cuprindea în sine acel mare semn de întrebare, acela neliniște sub-

terană, primejdioasă, acaparantă, pe care încercasem, cu mult timp înainte, să o evit, preferasem peregrinarea — ori chiar aventura — pînă cînd nici un tren n-a mai circulat, nici un vehicol, lucrurile au înghețat așa cum se aflau, neîmplinite, injumătățite, fără rost, iar eu am crezut atunci — asemeni unui cunoscut personaj demiurgic — că sînt REGIZORUL, uitasem că tot ceea ce trebuia să fac era să scriu despre ORAȘ, eu mi-am depășit atribuțiile și am inventat ORAȘUL, i-am inventat oa-menii cărora le-am inventat sentimen-tele (oricum, false) — pînă cînd, înaintea de premieră, mi-am dat seama, si-derat, că eu nu fusesem regizorul, ci actorul, nu scrisesem nimic ci trăisem totul, și tocmai de aceea, montarea fil-mului ar fi fost imposibilă, filmul însuși nu mai avea nici o noimă — sin-gurul spectator din sală tocmai leșise să verifice pelicula, îl zăream prin ge-amul gros, securizat, și văzîndu-l mi-am mai spus ceva, mi-am spus: regizore, iată-te singur (atîta doar: regizore, ia-tă-te singur), unicul tău spectator toc-mai a ieșit, el va verifica acum pelicula, își va da seama că totul e o înșelătorie, tu ești doar un tinăr talentat, un orator, un saltimbanc, un biet artist, și te va părăsi reproșîndu-ți că a plătit degeaba biletul, că a avut încredere în specta-culosul film pe care i-l vei oferi.

Sau poate nu. Poate își va da seama cu rezeziune că nu e vorba despre un film spectaculos, ci despre altceva, mult mai serios, poate va simți acel mare semn de întrebare, acela neliniște adîncă, poate își va da seama imediat de toate acestea, te va iubi

și apoi

RADU CIOBOTEA ■

DE GUSTIBUS

MUZICA POP BAROCĂ

PINK FLOYD (VII)

Dacă muzica noastră are o sonoritate academică modernă, înseamnă că acela dintre noi răs-punzător de asta a eșuat.

Roger Waters

Nu-mi place această muzică. N-are umor, emoție, este prea me-canică.

Eric Clapton

Atom Heart Mother este primul album Pink Floyd creat în compa-nia unui element exterior grupului, acesta fiind Ron Geeshin, aranjor, producător, specialist în tehnici de înregistrare și „tape-effects”. „Roger mi-a propus să ajut grupul la reali-zarea noului album. Voia să-i scriu partitura alăturilor și a corurilor. Grupul a plecat apoi în S.U.A. și mi-au lăsat o bandă. Cînd s-au întors nu mai prea știau ce voiau” (R. Geeshin)

Pink Floyd se decisese, de fapt, să contopească forma clasică și inspi-rația rock într-o suită structurată în patru părți. Această minisimfonie împletea strîns corurile, orga, alăturile clasice cu instrumentația tradițională a cvartetului. Dar formula aleasă este ea cea mai bună? Grupul, dispunînd de un număr ma-ximal de executanți, nu este oare în pericol de a se îngreuna, de a-și căl-ca în picioare propria muzică?

Cealaltă față a discului, mai va-riată, se dovedește a fi — parado-xal — și mai captivantă. Totuși, acest album îi va întrista pe fanii grupului a căror singură consolare va fi că, după ce a ajuns la fundul sacului, Pink Floyd nu va persevera pe acest drum și că se va putea re-găsi pe viitor.

Cîteva luni mai tîrziu, David Gil-mour va pune lucrurile la punct: „Nu avem vreo direcție; facem un lucru, apoi altul. Nu există „va ur-ma”. Cîntăm ceea ce vrem să cîntăm, ceea ce ne place. Atom Heart Mother nu este decît un episod, o experiență”.

Sfîrșitul lui mai 1970. La întoar-cerea din S.U.A. Pink Floyd desco-feră cu stupefație Zabriskie Point, noul film al lui Antonioni. „Noi am înregistrat 25 de piese pentru Zabriskie Point, dar în film nu apă-reau decît trei de reținut”.

Colaborarea cu Antonioni fusese dificilă: grupul nu a știut prea bine ceea ce dorea regizorul de la ei. De-altfel, pentru a fi siguri, membrii formației n-au înregistrat practic decît transpuneri ale pieselor lor clasice, ușor modificate.

În lunile următoare, Pink Floyd

participă la o serie de gale în aer liber și la mari festivaluri europene. La Rotterdam, aflîndu-se în trecere, Roman Polanski filmează în între-gime prestația memorabilă a grupu-lui pentru un lung metraj pe care însă nu-l va face niciodată.

În 12 septembrie, cei patru muzi-cieni reușesc pe marea scenă din pă-durea Vincennes, în cadrul sărbătô-rii organizate de „L'Humanité” să atragă cea mai mare participare a publicului din cariera sa: 400 000 de persoane. Marea peluză și arbo-rii apropiați vor purta mult timp urmele acestui mare sabbat.

În 18 septembrie 1970 sînt invita-ții excepționali ai festivalului de muzică clasică de la Montreux. Este pentru prima oară în lume cînd un grup rock cîntă într-un festival clas-ic și că un public „pletos” frecven-tează o astfel de manifestare.

În ianuarie '71 apare pe piață un al doilea disc de Syd Barrett. De această dată Gilmour și Waters vor supraveghea înregistrările lui Bar-rett, vol. 2. Realizarea acestui disc n-a fost o plăcere pentru cei doi. Retras în locuința sa din Cambridge, Syd Barrett a intrerupt legătura cu lumea. În „living-room”-ul său sau în pivniță, acest mizantrop convins, descendent al marilor romantici en-glezi, pictează, compune, cîntă și vi-sează. Ca toți veleitarii, Syd are mereu mii de proiecte pe care nu le realizează niciodată. Al doilea său album va trece practic neobservat.

În aceeași lună grupul Pink Floyd este invitat de coregraful Roland Petit să participe la „Seara Roland Petit”, realizată pentru televiziunea franceză. Cu ocazia acestei emisiuni, care beneficiază de o extraordinară audiență, Petit și P.F. decid să cola-boreze la un proiect de balet bazat pe o creație originală a grupului. După ce s-au împotmolit în academi-smul cel mai baroc („Atom Heart Mother”), Waters & Co. se află din nou în pericol. Ei vor căuta să se reînnoiască și pentru aceasta explo-rează cu insistență toate cîmpurile de experimentare posibile. De ce atunci să neglijeze baletul?

La întoarcerea în Anglia, grupul intră în studio, unde înregistrează pînă în august un nou album. Prins în conceperea acestuia, Pink Floyd nu mai apare decît foarte puțin pe scenă. Cînd o fac, dau impresia că bat pasul pe loc. La 1 august, elibe-rat de obligațiile „discografice”, grupul, cei trei ingineri de sunet și cele 12 tone de material își iau zbor-ul către Australia, apoi Japonia.

Este rîndul Asiei și Australiei să re-cunoască în P.F. unul din marile grupuri ale muzicii rock. După acest turneu se îndreaptă spre Pompei, unde îi așteaptă camerele de luat vederi ale lui Adrian Mahen. Înțorși în Anglia, se pregătesc pentru noul periplu american care începe la San Francisco. În acest timp (5 noiem-brie), în Anglia apare noul album „Meddle”.

Traducerea și adaptarea,
V. ANCUȚA și SANDU MOCANU
după Jean-Marie Leduc

„Muzica — o punte între popoare”

— 26 noiembrie 1983 e data la care, ziarul „La Republica” din Roma anunța „descoperirea unei stele”. Și adăuga, referindu-se la stilul dumneavoastră, Alexandra Guțu: „Un Brahms perfect, fără cochetării salonarde și un Haydn echilibrat, plin de prospețime”. Așadar, cum a fost la Roma?

— Cum să fie? Aproape opt zile n-am văzut nimic, am repetat și iar am repetat.

— Ca în cele din urmă să învingeți!

— Trebuia să înving. Cu hotărîrea asta plecasem de acasă. Altfel nici nu mergeam!

— Teribil de ambițioasă?

— Teribil!

— Oricum, palmaresul vă era bogat. Premiul III la concursul Casals de la Budapesta, premiul II la Serato de la Bologna, premiul IV la concursul Cas-sado de la Florența, în fine, lipsea...

— Premiul I. L-am dorit din toată inima.

— Și iată-l. Obținut nu cu mult timp în urmă. Concursul „Premio Valentino Bucchi” vă aduce această bucurie și, în plus, premiul pentru cea mai bună execuție a operelor lui Valentino Bucchi. De fapt, cum e un asemenea concurs?

— Tensionant. Participă doar cei mai buni violonceliști! În cazul de față, 14 concurenți din Franța, Olanda, An-glia, R. F. Germania și Italia.

— Iar juriul?

— Cumplit de exigent. Amedeo Bal-dovino, cel care a fost președinte, e un violoncelist reputat; la fel de presti-gios, ca violist, e și Dino Ascioia. Și apoi, altceva e să cînti în fața a 9 oa-meni, chițibușari, vorba vine, și alt-ceva în fața a 3 000. În ceea ce mă pri-vește, prefer varianta din urmă.

— Nu e cu nimic exagerat să spunem, bunăoară, că sînteți o mesageră de frunte a școlii interpretative românești. Școală de foarte bun renume. În anii ce au trecut ați concertat?...

— În America, Japonia, Hawaii, R. F. Germania, Italia, Franța și-n toate țā-rile socialiste.

— Și în acest context, aș vrea să-ntreb, cărui mesaj ați scrisis arta dumneavoastră?

— Fiște muzica e un limbaj univer-sal iar mie-mi place s-o consider drept cea mai firească modalitate de-a lega punți între popoare. Muzica poate transmite foarte mult; înspre prietenie și înfrățire e imboldul meu. Astăzi, cînd situația internațională e atît de încor-dată, gîndul spre pacea lumii trebuie să fie al tuturor.

— Spuneți-mi, Alexandra Guțu, v-ar deranja o mică întoarcere în timp? Cum era fetița ce pentru prima dată a pus mîna pe arcușul unui violoncel?

— Era... de opt ani. Și-și datorează descoperirea vocației întîmplării. Mai exact, unui băiețel și ploii.

— Ploii?

— Chiar așa. Vecinul meu, băiețelul, era elev la Liceul de muzică. Uneori îl înșoțeam. Într-o zi ploioasă, profesorul lui m-a poftit în clasă. Și, din curiozitate, m-a testat. A constatat că am auz absolut. De aici lucrurile s-au

derulat foarte repede. Mi-au fost desco-perite virtuale aptitudini muzicale, iar la nouă ani am dat primul concert.

— Tuturor ni se întîmplă ca din no-ianul dascălilor ce ne-au îndrumat pașii, pe unii să-i purtăm în inimă, o viață. Respectul dvs. cui îl acordați?

— Mai întîi profesorului Simion Zim-mer, de la Liceul de muzică din Timi-șoara, cel care mi-a pus instrumentul în mînă. Apoi, profesorului Serafim Antropov, de la Conservatorul bucureștean. Colaborez cu el și acum. Profesorul Joseph Calvet, la Paris, m-a inițiat, cu predilecție, în muzica de cameră, iar Antonio Janigro, de la Salzburg, e maestrul de care mă simt legată. Ei, cu toții, au contribuit la formarea mea, la finisarea stilului meu.

— Aș vrea să-mi povestiți ceva amu-zant legat de turneele dvs.

— De fiecare dată am probleme cu violoncelul! Cînd am fost prima dată în America n-am știut că e necesar un bilet de avion în plus. L-am pus la ba-

gaje și s-a spart. Ajunsă la destinație, am vrut să mă întorc. Gazdele au rîs și în două zile a fost „reanimat”. De atunci cer bilet și pentru instrument. Alături de mine stă „mister Cello”, iar o stewardesă, neatentă, m-a întrebat odată dacă „mister Cello” servește masa!

— Sîntem încă la început de an. Ce va însemna 1984 pentru dv.?

— Multe concerte, în Timișoara și în alte orașe ale țării. Cîteva turnee peste hotare. Și un disc, pe care îl aștept.

— Și noi, deopotrivă!

DANA DINU ■

În numărul următor al revistei noastre veți putea citi: FESTIVALUL MĂRTIȘOR STUDENTESC sau TINEREȚEA SCENEI.

AMFITEATRUL PRIETENIEI

Deschideri internaționale

În acest an, în care poporul român va înscrie în cronică sa mari evenimente, precum cea de a 40-a aniversare a victoriei revoluției de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă și cel de-al 13-lea Congres al Partidului Comunist Român, politica externă a României se află mai puternică și mai profund angajată ca oricând în luptă pentru un viitor luminos al poporului nostru, al popoarelor europene, al tuturor popoarelor lumii.

Țara noastră întreține relații diplomatice cu 139 de țări de pe toate continentele, pe planul relațiilor economice și comerciale această cifră crescând la 150. Această amplă dimensiune a legăturilor internaționale ale României înglobează alături de elementul cantitativ, și unul de ordin calitativ, marcat prin două direcții esențiale: pe de o parte, politica de dezvoltare a relațiilor bilaterale ale țării noastre ca produs al unei profunde și lucide analize a tendințelor și fenomenelor ce se manifestă în actuala etapă istorică a umanității; pe de altă parte, întemeierea acestei politici pe aplicarea strictă, neabătută a noilor principii ce trebuie să guverneze raporturile interstatale, principii determinate, în mod obiectiv, de etapa pe care omenirea o parcurge în prezent, valabilitatea și viabilitatea lor operând atât sfera legăturilor bilaterale, cât și conlucrarea mai largă, de cuprindere internațională.

În întreaga sa activitate pe plan extern, țara noastră pornește de la necesitatea așezării relațiilor dintre state pe baza principiilor egalității în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, renunțării la forță și la amenințarea cu forța.

Transferind o atare viziune în planul acțiunii practice, concrete, România, sub impulsul creator și determinant al gândirii și acțiunii președintelui Nicolae Ceaușescu, acționează, în relațiile sale internaționale, pentru dezvoltarea continuă a colaborării cu toate statele lumii, fără deosebire de orânduirea lor socială. „Aș dori să exprim — sublinia, în acest sens, președintele Nicolae Ceaușescu, în cuvântarea rostită la începutul acestui an cu prilejul primirii misiunilor diplomatice — dorința poporului român ca în anul 1984 să se dezvolte și mai puternic colaborarea României cu toate statele lumii. Desigur, acordăm o mare importanță relațiilor cu țările socialiste, cu vecinii noștri, așa cum fiecare stat pune în primul plan relațiile cu vecinii săi, și trebuie să facă acest lucru! Acordăm, în același timp, o mare însemnătate relațiilor cu țările lumii în curs de dezvoltare, cu țările nealinate, precum și cu țările capitaliste dezvoltate, cu toate statele lumii, fără deosebire de orânduire socială.”

În consens cu conlucrarea pe care România o realizează cu toate statele în direcția promovării marilor cauze ale umanității — conlucrarea exprimată limpede în documentele bilaterale, ca și pe

terenul practic al dezbaterilor din marile foruri și conferințe internaționale, la ONU, la reuniunile general-europene și în alte cadre de dezbateri și negocieri multilaterale, — țara noastră își manifestă, tot mai extins și mai convingător, prezența în diviziunea internațională a muncii. Participarea tot mai intensă și eficientă a României în circuitul mondial de valori materiale își valorifică venetele în nivelul în continuă ascensiune a propriei sale economii și, același timp, în contribuția pe care această participare o aduce implicit, la promovarea unei noi calități a relațiilor economice internaționale.

Prezența la studii în țara noastră a tinerilor de peste hotare, veniți din peste 100 de țări, reprezentând toate continentele, se înscrie în cadrul politicii de largă cooperare internațională promovată de țara noastră, de sprijin și colaborare pe planul relațiilor economice, sociale și culturale dintre state, de integrare în circuitul mondial al valorilor spirituale. Aceasta a creat spații noi de manifestare școlii superioare românești, conferind dimensiuni mai ample procesului instructiv-educativ și implicațiilor acestuia pe multiple planuri.

În ansamblul factorilor implicați în realizarea procesului instructiv-educativ în cadrul învățământului superior universitar, rolul și atribuțiile asociațiilor studenților comuniști sînt, de acum, bine definite. Prezența studenților de peste hotare alături de studenții români certifică misiunea încredințată de către partid învățământului superior, organizației de tineret din învățământului superior de a instrui și forma specialiști superiori calificați, oameni cu o ținută cetățenească demnă, cu un larg orizont de cultură, tineri care, după terminarea studiilor, se vor întoarce în țările de origine, unde vor trebui să fie utili în procesul de dezvoltare social-economică a acestor țări și care totodată, prin atitudine și nivel de cunoaștere, se vor putea manifesta ca ambadorii ai relațiilor de colaborare dintre țara noastră și țările lor, ca prieteni ai statului român, ai poporului român, în mijlocul căruia și-au petrecut anii de studenție, formându-se ca oameni și specialiști.

Dimensiunile acestor obiective sînt în continuă extensiune, activitatea instructiv-educativă fiind practic continuu perfectibilă.

Integrarea studenților de peste hotare în cadrul ansamblului de activități organizate și desfășurate de către asociațiile studenților comuniști, alături de colegii lor români, constituie nu numai o cerință generată de concepția și în sprijinul relațiilor pe care țara noastră le întreține și le dezvoltă cu țările din care aceștia provin, ci, în același timp, crează o complexitate sporită acestor activități.

asist. ing. DAN DUBINĂ
vicepreședinte al C.U.A.S.C.
din C.U. Timișoara

CE N-AȘ FI VRUT

Poate e sfîrșitul, poate e startul,
Lilieci zboară și pornesc în umbra mea.
Sticlele se sparg
Și vinul curge ca singele meu
Curge în inimă spre sentimente,
spre adîncimi.

Poate e verde semaforul, poate e roșu
Te mai caut în rămășițele sticlelor sparte
Poate e sfîrșitul unei comedii
Și poate e startul unei povești
Aș vrea să fie poveste de iubire,
Aș dori să fie poveste de dragoste,
Era de înfrîngere, povestea geamătului
năului meu

Ce n-aș fi vrut...
Nu ne ajunge semnul de trecere!
Să pierzi o floare ar fi mai frumos
Să pierzi acest univers e mai suportabil.
Te mai caut în rămășițele sticlelor sparte,
Sufletul meu, neviabilul meu!

ABDUL FATTAH YAGHMOUR
— SIRIA —
student la I.M.T.

Khaled, multilateralul

Originar din Baalbek, Liban, Khaled Rifai El Rifai se apropie de sfîrșitul plin de regrete al studenției sale, de începutul carierei de medic stomatolog, Coleg exemplar, comunicativ, amabil și dotat cu un fin simț al umorului, Khaled este un reprezentant al generației sale care, în paralel cu satisfacerea cerințelor universitare a reușit să-și continue și să-și diversifice activitatea creatoare extra-profesională, începută încă de la băncile școlii. După un debut în poezie, acasă, în 1978, cu placheta „Moartea paradoxală” și după o familiarizare de trei ani cu limba română, Khaled Rifai publică fragmente de poeme antirăzboinice în revistele „Forum studențesc”, „Orizont”, ca și în Caietul de creație al Cenaclului Siryx. Simultan cu acest aspect activitatea sa de grafician și caricaturist se continuă liniar și în studenție, schițele și profilurile sale de oameni simpli devenind cota personală de participare la expoziții diverse, ocazionate de Serile Siryx sau de Ziua I.M.T. Tot cu aceste ocazii, ca și la Festivalul Național „Cîntarea României”, ori la Serile Siriene, Rifai ne-a dezvăluit și o altă disponibilitate a sa, cea de muzician-interpret, la lăuta tradițională arabă, a diverse piese din repertoriul popular.

Fără a se constitui în valori absolute, preocupările lui Khaled Rifai dovedesc însă altceva, și anume aspirația sa permanentă spre realizarea umană pe multiple planuri — chiar cu riscul asumat conștient, al diluării ori intersectării perturbatoare. Și nu putem încheia fără a sublinia faptul că aceste preocupări, care au trezit respectul celor care l-au cunoscut, nu i-au afectat cu nimic pregătirea profesională, el obținînd în fiecare an medii finale mari, ca și faptul că la ora actuală Khaled este intens preocupat de definitivarea lucrării sale de diplomă — poate nu întîmplător aleasă tot la un mare iubitor și creator de artă, conferențiarul Ovidiu Grivu.

Nu ne rămîne decît să-i urăm colegului nostru mult succes în meseria în care a investit numai ei știe cîte nopți albe, multă inspirație în definitivarea, în rotunjirea viziunii artistice și, poate, un volum căruia să-i realizeze și grafica și pe care să ni-l trimită cu autograf — cine știe? ... poate mîne, poate poimîne...

VOICU A. DAVID

N.R.: Prezent pe scena Casei de cultură a studenților în cadrul festivalului-concurs „Mărțișorul studențesc '84”, Khaled Rifai s-a impus în fața exigenței juriului. Il vom revede la spectacolul de gală ce va avea loc în 9 aprilie, la Operă.

VASILE RUSZ

A STUDIA ÎN ROMÂNIA — DRUM SIGUR SPRE CEEA CE SE NUMEȘTE UN BUN SPECIALIST

Afirmațiile despre valoarea și treapta de înalt nivel pe care se situează învățământul superior românesc fac ca de-a lungul meridianelor globului absolutvenții facultăților noastre să fie priviți cu încredere și respect, cu admirație.

Renumele școlii științifice românești a atras în facultățile României un impresionant număr de studenți de pe toate continentele lumii. Am încercat să aflăm părerile citorva dintre acești colegi de amfiteatre despre ce înțeleg ei prin „a studia în România”. Trebuie să mărturisim că răspunsurile acestor oameni care abia de cîteva ani ne-au pășit pragul ne-au surprins. Acești oameni, veniți aici pentru o perioadă relativ scurtă a vieții, au învățat românește și vorbesc foarte bine limba.

Henrique de Oliveira, student în anul II la Institutul Agronomic, ne declară cu cel mai sincer aer că „am învățat românește în primul rînd pentru că era o necesitate, dar pe măsură ce reușeam să stăpînesc limba mi-am dat seama de frumusețea și melodicitatea ei. De asemenea am admirat și admir mult extraordinarul folclor românesc, care este una dintre cele mai sensibile și mai originale forme de folclor din lume. A studia în România înseamnă a face tot ce îți stă în putere pentru ca odată devenit absolut să te poți numi bun specialist, făcînd față nivelului pe care îl reclamă ritmul și treapta superioară de dezvoltare a tuturor ramurilor economiei mondiale. În formarea noastră ca specialiști aș vrea să menționez rolul deosebit pe care îl are în România integrarea învățământului cu cercetarea și producția. Acest sistem de învățămînt ne ușurează mult ascensiunea spre cunoștințele necesare unui bun specialist, prin aceea că studenții sînt

puși față în față cu realitățile profesiei pe care și-au ales-o, încă din primul an de studii”.

„Fiind întru totul de acord cu afirmațiile colegului Henrique, trebuie să remarc, nu fără mîndrie, că în România pentru a deveni un bun specialist ai nevoie doar de voință”. Această afirmație aparține lui Cesar Maximiano Ferreira, student la același institut, venit să studieze în România cu scopul declarat de a deveni un inginer de nădejde al Republicii Guineea-Bissau. El continuă: „În România dacă vrei să devii profesor, medic, inginer, trebuie doar să-ți urmezi cu perseverență drumul ales. Învățămîntul de toate gradele este gratuit și, mai mult chiar, studenții care manifestă seriozitate în procesul de pregătire beneficiază de burse, statul român asigurîndu-le toate condițiile necesare pentru studiu, la cel mai înalt nivel. Pentru studenți se organizează tabere în cele mai pitorești locuri ale țării. Vrem să mulțumim pe această cale conducerii U.A.S.C.R. pentru faptul că noi, studenții străini, nu sîntem omiși de la activitățile culturale și taberele de odihnă. În fiecare an, în fiecare sezon chiar, beneficiem și noi de bilete de odihnă în minunatele stațiuni ale României.”

În cei opt ani de cînd sînt în țara dumneavoastră (înainte de a fi student la I.A.T. am studiat aeronautica la București) m-am legat foarte mult de aceste locuri. Voi regreta nespun cînd voi părăsi România Mi-am întemeiat aici o familie, soția mea fiind una din fiicele acestui minunat popor. Această țară de legendă va rămîne pentru mine o a doua casă”.

Lachen mag, wer will

ZUR URAUFFÜHRUNG DER KOMÖDIE „DER RAUB DER SABINA“ VON ALEXANDRU KIRIŢESCU AM DEUTSCHEN STAATSTHEATER TEMESWAR

Nach einer Theatervorstellung geht man nachdenklich, begeistert oder bestürzt nach Hause. Manchmal geht man aber auch froh nach Hause, froh jedoch, dass das Stück zu Ende ist — falls man nicht schon in der Pause gegangen ist.

Es kam wahrscheinlich auf das geistige Niveau des Publikums an und auch auf dessen Erwartungen, in welcher Stimmung es nach der Premiere der Komödie „Der Raub der Sabina“ von Alexandru Kiriteşcu nach Hause ging.

Die Erklärung, die im Programmheft zu lesen ist: „Ausserdem darf jetzt, da die wirtschaftliche Rentabilisierung wichtig geworden ist, eine Komödie, die Erfolg haben kann — das Stück benötigt nur vier Darsteller und ein einfaches Bühnenbild — nicht übergangen werden. „Dürfte wohl nicht als Entschuldigung dem Publikum gegenüber gelten, für das, was hier geboten wurde. Denn dieses Stück eignet sich eher für Laienspieler auf einer Dorfbühne als für — man muss zugeben — einige der besten Schauspielers des DSTT.“

Zu was man nicht steht, das verschweigt man gern. Vielleicht war auch das der Grund, weshalb Kiriteşcu diese Komödie verschwieg, denn sie wurde weder in seine Werkausgabe aufgenommen, noch in der Literaturgeschichte verzeichnet.

Der im Programm angekündete Er-

Der Anfang ist schwer

Viele von uns haben ein deutsches Lyzeum absolviert. Das heisst, dass Gegenstände wie Physik, Chemie, Mathematik, Philosophie, Politökonomie in deutscher Sprache vorgetragen werden. Die Aufnahmeprüfung an der Hochschule konnten wir auch in Deutsch ablegen. Auf der Hochschule nun wird in Rumänisch vorgetragen, nicht selten, besonders am Anfang, kommt es vor, dass wir Fachausdrücken begegnen, die uns in rumänischer Sprache noch nicht geläufig sind.

Bei einer Umfrage unter den Studenten des I. Jahrgangs versuchten wir zu erfahren wie sie die Anpassungsschwierigkeiten bewältigt haben, welche Vorschläge sie diesbezüglich hätten.

Wolfgang Zintz, Absolvent des „Axente Sever Lyzeums“ aus Mediasch, studiert Elektro: „An den Unterricht in rumänischer Sprache gewöhnte ich mich schon innerhalb der ersten Wochen. Von Anpassungsschwierigkeiten konnte diesbezüglich nicht die Rede sein, da ich bereits vor der Hochschule Fachliteratur grösstenteils in Rumänisch las. Meine Kollegen halfen mir, die kleinen Schwierigkeiten während des I. Semesters zu überwinden, so dass ich die ersten Prüfungen gut bestanden habe.“

Arntraud Pommersheim, absolvierte das Lenau-Lyzeum, sie studiert Medizin: „Die Anatomieprüfung war eigentlich nicht so einfach, da ich sozusagen umlernen musste. Das fordert selbstverständlich Arbeit und Ausdauer. Ich bin überzeugt, dass es bei den Prüfungen bedeutend weniger Schwierigkeiten gibt, wenn man sich systematisch für jedes Seminar vorbereitet.“

Marius Goşa: Physikstudent, absolvierte ebenfalls das Lenau-Lyzeum: „Für mich gab es vor allem Schwierigkeiten bei Mathematik, aber aller Anfang ist schwer.“

Gerda Reeb, studiert Philologie, sie war auch Lenauschülerin; zu unseren Fragen meinte sie: „Ich hatte eigentlich keine Probleme bei Rumänisch. Schwierigkeiten gab es bei Philosophie, auf die besonderen Wert gelegt wird.“

Ingmar Bretz absolvierte das „Axente Sever“ Lyzeum in Mediasch, er studiert Elektro: „In den ersten Wochen hatte ich Schwierigkeiten bei Mathematik und Philosophie. Durch die Hilfsbereitschaft meiner Kollegen habe ich auch diese Probleme bewältigt.“

folg wird sich wohl bei den Aufführungen des Stücks noch zeigen.

Der Titel der Komödie scheint vielversprechend, er erinnert an römische Geschichte, ist aber eher eine Parodie: Sabine wird nicht geraubt, obwohl sie das will.

„Der Raub der Sabina“ ist eine boulevardhafter Komödie zum Thema Ehebruch, deren Aussage ein Plädoyer für die Dauerhaftigkeit der zwischenmenschlichen Beziehungen, für die Verantwortlichkeit in der Ehe, für die gefühls- und verstandesmäßige Standhaftigkeit sein soll, was aber kaum aus dem Text des Stückes, noch aus der Aufführung hervorgeht.

Die lebenslustige, aber vom Gatten vernachlässigte Sabine möchte sich, irgend einer ihrer Launen folgend, scheiden lassen, um sich in neue Abenteuer zu stürzen. Das neue Abenteuer heisst Vlad Şoimu, missverständlicher Künstler, nebenbei auch noch reich, der bereit scheint, sein ganzes Leben der Liebe zu Sabine zu widmen. Er erscheint bei ihrem Vater und hält um Sabines Hand an. Hier beginnt die Komik, und der wenig anspruchsvolle Zuschauer kann nun bis ans Ende der Komödie lachen.

Der Vater Sabines, ein leidenschaftlicher Roulettenspieler, nutzt jede Gelegenheit aus, um zu Geld für die Bezahlung seiner Spielschulden zu gelangen, deshalb steht er immer auf Seite dessen, der mehr bezahlt.

Der betrogene Ehemann ist ein „gentleman“ vom Scheitel bis zur Sohle: er liebt seine Gattin so sehr, dass

er bereit ist selbst auf sie zu verzichten, um sie glücklich zu machen, ja mehr noch, er sucht ihr einen Liebhaber aus, der seiner Meinung nach zu ihr passen könnte.

Ida Jarcsek-Gaza muss Theater im Theater spielen, was aber manchmal zu einer zu sehr theatralischen Affektiertheit führt und dann doch ein bisschen übertrieben erscheint. Robert Linz, als Vlad Şoimu scheint vom DSTT für Rollen missverständlicher Künstler und Trottel erworben worden sein. Dodo Anghelini, Sabines Vater, dargestellt von Josef Jochum und Mircea Rudeanu, der betrogene Ehemann, Darsteller Mathias Pelger — haben ihre Rollen problemlos bewältigt, da diese Rollen keine grossen Anforderungen an erfahrene Schauspieler stellten.

Regie führt Mihai Raicu und es hat auch an Regieeffekten nicht gefehlt, besonders hervorzuheben wären die Verfremdungseffekte, dennoch hat Raicu schon viel bessere Sachen gemacht.

Architekt Traian Zamfirescu ist es auch gelungen, das Bühnenbild treffend zu gestalten.

Selbst die Kostüme, besonders die Sabines, aber auch die anderen, haben versucht die Haltung der Personen auszudrücken, was auch grösstenteils gelungen ist.

Ob Regiekonzeption und Besetzung das Stück gerettet haben oder retten könnten, muss jeder selbst entscheiden.

Gedichteschreiben ist keine Frage der Zeit

Emilie Bieskey wurde am 19. Mai 1965 in Temeswar geboren. Sie besuchte die Allgemeinschule Nr. 9 und anschliessend das Lenau-Lyzeum. Zur Zeit ist sie Studentin im ersten Jahrgang der Philologiehochschule. Ihre ersten Gedichte wurden in der „Lenauschule“ veröffentlicht, sie publizierte in der „Neuen Literatur“ und las im Adam Müller-Guttenbrunn Literaturkreis.

Emilie, seit wann schreibst du Gedichte?

Meine ersten literarischen Versuche reichen in die Schulzeit zurück, als ich, angeregt von meiner Deutschlehrerin, Prof. Christine Leontescu, mein erstes Gedicht schrieb. Später, im Lyzeum, bot man mir die Möglichkeit in der Schülerzeitung „Die Lenauschule“ meine Gedichte zu veröffentlichen. Das gab mir dann den Mut Gedichte an die „Neue Literatur“ zu senden.

Du bist Mitglied des „Adam Müller-Guttenbrunn“ Kreises, wie kam es eigentlich dazu? Wie wirkt sich das auf dein literarisches Schaffen aus?

Anlässlich einer Gruppenlesung wurde ich aufgefordert mitzumachen; dann

habe ich mich entschlossen Mitglied zu werden. Dadurch komme ich mit anderen Schreibenden in Kontakt, was sich stimulierend auf mein Schreiben auswirkt.

Du bist sowohl durch den Literaturkreis, als auch — wie du mir vor unserem Interview verraten hast — durch deine Beschäftigung mit der rumänien-deutschen Literatur in Berührung gekommen. Welches ist deine persönliche Meinung darüber?

Was die zeitgenössische rumänien-deutsche Literatur betrifft, so meine ich, es gäbe noch viel zu tun und es könnte noch vieles besser gemacht werden. Ich bin überzeugt, dass man die Möglichkeit dazu hat. Das haben in

Jubiläumskonzert

Am Freitag, den 24. Februar 1984, feierte der Temeswarer Schubertchor sein 15-jähriges Bestehen und das Jubiläumskonzert fand im Vorstellungssaal des Deutschen Staatstheaters statt. Den Zuhörern wurde im ersten Teil des Konzerts eine Auswahl klassischer Werke von Brahms, Friderici und selbstverständlich Schubert u.a. geboten. Im zweiten Teil sang der Chor eine bunt zusammengestellte Platte von Liedern und Liedbearbeitungen einheimischer Tondichter. Dass das Programm gefallen hat, bezeugt der reichlich gespandete Beifall.

Die Gründungsfeier dieses Laienchors fand am 10. Februar 1969 im Temeswarer Lenau-Lyzeum statt; in Anwesenheit des damals 84-jährigen Anton Titz, ehemaliger Vorstand des Temeswarer Schubertchors. Am 21. Juli 1969 bot die frisch gegründete Singgemeinschaft bereits ihre Jungfernvorstellung im Konzertsaal des „Ion Vidu“ Lyzeums dar. Es wurde ein Franz Schubert gewidmeter Liederabend.

Seit dem ist der Chor rund 170mal aufgetreten, in Temeswar, Arad, Reschitza, und vielen anderen Ortschaften des Banats, sodann in Siebenbürgen: in Hermannstadt, Mediasch, Kronstadt, und auch in Bukarest. Es fehlt nicht mehr viel und die stattliche Zuhörerzahl von 80 000 ist erreicht. Dies in den Konzertsälen. Die Zahl jener durch Rundfunk und Fernsehen ist statistisch nicht erfassbar.

Das Repertoire umfasst annähernd 200 Werke namhafter Komponisten. Vertreten sind die Vorklassiker, die Wiener Klassiker, wie auch die Romantiker. Volkslieder oder volkstümliche Lieder sind durch Banater Tondichter oder deren Bearbeitungen beim Publikum besonders beliebt. Der jetzige Chorleiter, Prof. Franz Metz, meint, dass man bei diesem Stand des Chors sich auch an grössere Werke heranwagen kann, zumal schon vor zwei Spielzeiten das Oratorium „Das Lied von der Glocke“, eine Vertonung Rombergs von Schillers Dichtung, aufgeführt wurde. Vorgesehen sind die „Jahreszeiten“ von Haydn. Alle Liebhaber des Schubertchors sind zu unseren Vorstellungen herzlichst eingeladen.

RUDOLF HENNING ■

<h3>Abwesenheit</h3> <p>Durch das Schlüsselloch spähe ich in mein eigenes Zimmer, beobachte meine Abwesenheit, wie sie an meinem Schreibtisch sitzt, sich meine Feder nimmt und in mein Tagebuch schreibt. Wie sie meine beste Musik auflegt, meine liebsten Bücher liest, von meinem Likör, den ich für Feiertage aufbewahre, trinkt, wie sie sich vor dem Spiegel das Haar so kämmt wie ich. Irgendwann, wenn es dunkel wird, schleiche ich durch die Hintertür</p>	<p>ins Haus und in mein Bett, wickelt sich in meine Decke — wie ich das sonst gerne tue — und löscht das Licht. Dann pirsche ich zum Bett. strecke mich auf eine Kante, und ziehe einen Zipfel Decke über mich. Wir wenden uns gegenseitig den Rücken zu, tun so, als hätten wir einander nicht bemerkt und träumen schliesslich gemeinsame Träume. Meine Abwesenheit und ich.</p>
---	--

Seara Bratislavei (30. XI. 1983) a aureolat fotbalul românesc, dându-i câștig de cauză în cea mai grea serie preliminară a campionatului european. Mult controversata noastră reprezentativă nu mai este un outsider, ea apare sub o nouă lumină în elita fotbalului continental, printre finalistele R.F.G., Spania, Danemarca, Belgia, Franța, Portugalia și Iugoslavia. Marile performanțe ale anului 1983 care ne-au situat pe această poziție trebuie confirmate în Franța. Și cum orice performanță este rodul unei munci asidue, organizate, care vizează atât fizicul cât și psihicul, F.R.F. i-a dat din timp puteri depline selecționarului Mircea Lucescu în pregătirea echipei. Valorosul nostru manager a pornit cu încredere la lucru încă de la mijlocul lunii ianuarie 1984, acționând pe mai multe linii: completarea și lărgirea lotului cu tineri fotbaliști de perspectivă (Mateuț, Lăcătuș, Iovan), reintegrarea în dispozitivul echipei a lui Ilie Balaci, supunerea la efort gradat pentru obținerea rezistenței forte de concurs (altfel cum s-ar adapta unui ritm infernal de trei meciuri într-o săptămână?), analiza video a meciurilor viitorilor noștri adversari, crearea unui spirit de echipă, subordonarea velleităților individuale in-

rior calitativ, și, uneori și calitativ. Arbitrajul a fost, să nu uităm, în întregime brazilian. Mircea Lucescu a fost constrins să împrumute strategia lui Ron Greenwood, asistând din tribune la un meci al cărui rezultat a fost viciat de arbitru. Un gol valabil, marcat de tricolori a fost anulat pe motive imaginare (leit cu cel anulat din partida contra Ecuadorului). O flagrantă poziție de ofsaid a stat la originea primului gol brazilian. Georgică Geolghău a trimis balonul în bară în minutul 82, Edson însă nu a ratat, imitându-i pe Mirandinha și Leitz. Oricum, în patria lui Pelé, totul este posibil. Chiar și metamorfozarea Cupei „Jules Rimet” în lingouri de aur.

Scor de forfait la Curitiba, în cea de-a doua partidă disputată cu echipa olimpică a Braziliei. Dominare haotică a tricolorilor, s-au comis greșeli nepermise în compartimentul defensiv, speculate la maxim de tinerii jucători brazilieni. Marcatori: Mirandinha, M. Victor și Rene. La sfârșitul partidei, Lucescu declara presei: „Am considerat util să folosesc o serie de jucători tineri în scopul integrării lor mai rapide în echipă”.

Pe drumul revenirii în țară, echipa României a făcut escală la Alger, pentru a disputa o partidă de

ROMÂNIA—S.U.A. în Cupa Davis

Două instanțee de la Conferința de presă, culuse de trimisul nostru special la fața locului, N. ZIDARU.

În perioada 24-26 februarie a.c. în Palatul Sporturilor și Culturii din capitală s-a disputat întâlnirea de Cupă Davis România — S.U.A. câștigată de tenismenii oaspeți cu 5-0. Reprezentanții români, Ilie Năstase și Florin Segărceanu și-au încrucișat rachetele cu actualele staruri ale tenisului mondial: John McEnroe și Jimmy Connors, cedând la capătul unor partide antrenante, de înalt nivel artistic și spectacolar. Inegalabilul Ilie, secundat cu brio de Florin au opus o dirză rezistență supercampionilor americani (cel mai bun team aliat de S.U.A. vreodată într-o Cupă Davis), oferind clipe de neuitat pentru cei peste 5.000 de spectatori. Deși înfrinți (ce echipă ar fi rezistat tenismenilor americani?), am rămas în suflet cu bucuria vizionării unor meciuri atractive, am revăzut pe virtuozul și mereu tinărul Ilie Năstase, am admirat dirzenia lui Segărceanu și jocul de metronom al lui J. Connors, J. McEnroe și P. Fleming (partenerul de dublu al roșcovanului). Pentru a rămâne în primele opt echipe ale tenisului mondial, va trebui să învingem selecționata R.F.G. Să sperăm că Alexandru Bardan și elevii săi nu ne vor dezamăgi!

GABRIEL BAIULESCU ■

DE LA BUCUREȘTI LA PARIS VIA AMERICA DE SUD

teresului colectiv (cazul lui Balaci, Hagi), păstrarea încrederii în victorie în situațiile grele, perfectarea de meciuri pentru rodarea jucătorilor.

Fără îndoială, întregul colectiv va lucra pentru înlăturarea lipsurilor constatate. Sint de preferat 5 meciuri de antrenament pierdute decât unul singur oficial! Avem încredere în băieții noștri conduși de Mircea Lucescu, stimulați de succesele anului trecut și de dorința de a reprezenta demn țara noastră în această etapă finală europeană.

Turneul sud-american în cifre și fapte
Înaintea plecării, Ilie Balaci afirma: „Vreau să devin numărul 1 în 1984”.

În primul meci echipa României a întâlnit echipa olimpică a Poloniei. A fost o partidă spectaculoasă, dominată categoric de tricolori (2-0). Un debut de bun augur.

Una caldă, una rece... În a doua partidă jucătorii noștri nu au reușit să treacă de olimpicii chilieni (1-2). Cămătaru a repetat isprava din memorabilul meci cu Benfica, disputat în cetatea Băniei. Și în loc de 2-0... De o parte marile ocazii ale lui Cămătaru, Lăcătuș (min. 74, 86), de altă parte... curat antifotbal practic de chilieni.

Noutățile unei nopți de ianuarie: 3-1 cu selecționata Ecuadorului în cea de-a treia partidă susținută de tricolori. Comportare excelentă a românilor, succint atestată în ziarul local Expresso: „Unsprezecele români s-a dovedit un exigent examinador care n-a lăsat nici o speranță formației ecuadoriene pe toată durata partidei”. Un gol marcat de Böldoni cum la Guayaquil nu prea s-a văzut: mingea capulțată de la 30 de metri s-a oprit în vinclul porții lui Guerrero. Cămătaru, buldozerul Băniei, și-a răzbunat toate ratările, marcând al treilea gol pentru team-ul român.

Ca urmare a acestor rezultate, echipa României s-a clasat în turneul de la Guayaquil pe locul secund, în urma olimpicii chilieni.

Au urmat apoi cele două partide cu olimpicii brazilieni. Mai întâi, Florianopolis, unde în Atlantic. Eșec (1-3) în fața unui adversar sensibil supe-

verificare în compania reprezentativei țării gazdă. După o repriză secundă disputată într-un singur sens — spre poarta lui Cerbah — România și-a încheiat seria de meciuri printr-un draw (1-1) în fața selecționetei algeriene. Antrenorul Khaled declara: „Dintre toate formațiile care au evoluat în ultimul an în Algeria, cea mai bună impresie a lăsat-o reprezentativa României”. Mircea Lucescu primea aprecieri unanime acolo unde Jupp Derwall și băieții săi au clacat de două ori (1-2 și 0-2). Cotidianul „El Moudjahid”, remarcă: „După o primă repriză echilibrată, algerienii au fost depășiți pe toate planurile de acești diavoli roșii” (românii au jucat în echipament complet roșu).

Deci bilanțul general a fost: 6 meciuri, 2 victorii, o egalitate și 3 înfrângeri, golaveraj 8-10. Cele 8 goluri au fost marcate de R. Cămătaru (2), G. Iorgulescu, L. Böldoni, M. Lăcătuș, G. Geolghău, A. Ticleanu (cite unul) și Gouendoug (Algeria) — autogol. Am fost frustrați de două goluri valabile și, în schimb, am primit două goluri din ofsaid.

Tot în cadrul meciurilor de verificare în vederea pregătirii pentru Turneul final de la Paris, tricolorii au dispus la Craiova, în data de 7. III. a. c. de selecționata similară a Greciei cu 2-0. Au înscris Coras (unde a fost Cămătaru?) și Mateuț (un nume care promite!), fructificându-se numai două din ocaziile ratate cu non-șalanță de ofensiva română. Am dominat cu autoritate în pofida unor absențe notabile în formație — componenții teamului dinamovist plus Ilie Balaci, accidentat în recentul meci de campionat de la Baia Mare.

În așteptarea momentelor Saint-Etienne (14 iunie — cu Spania), Lens (17 iunie — cu RFG) și Nantes (20 iunie — cu Portugalia) să le dorim dinamoviștilor o cât mai bună comportare în compania lui F. C. Liverpool.

CRISTIAN BAIULESCU ■

La sfârșitul lunii februarie a avut loc faza locală a campionatului universitar de schi, desfășurat pe pîrtia de la Muntele Mic. Sportivii au beneficiat de 4 zile senine cu mult soare, de 4 zile de veselie și de multă, multă zăpadă.

Printre participanți s-au numărat și studenți cu o bună pregătire tehnică și fizică. Dintre aceștia Emanuela Marieșanu, Sorin Vițan, Adrian Velica și Marius Barbuia s-au evidențiat prin eleganță și eficiență în coborîre.

Curajul și entuziasmul de care au dat dovadă o bună parte din concurenți este de bun augur pentru edițiile următoare.

EMANUELA MARIEȘANU — Universitate —: „Voi ajunge să schiez alături de cei mai buni sportivi ai iernii. Păcat că nu au participat mai multe fete la acest concurs. Îmi pare rău că s-au ivit disensiuni între organizatori și unii concurenți. La Brașov sper să îmi fac datoria cum se cuvine și să onorez locul 1 pe care l-am ocupat la ambele probe.”

ALEXANDRU LEȘI — I. M. T. —: „Am ocupat locul 1 la ambele probe — slalom uriaș și slalom special. La Brașov va fi foarte greu, probele sînt atât de dificile încît este mare lucru să termini cu bine concursul, să nu abandonezi pe parcurs.”

Reprezentanții studenților timișoreni la CAMPIONATELE NAȚIONALE UNIVERSITARE DE

SCHI s-au ales dintre cîștigătorii concursului pe Centru Universitar. **Slalom special băieți:** 1) Alexandru Leși-IMT; 2) Marius Barbuia-IMT; 3) Adrian Velica-IMT; 4) Gheorghe Ceauca-IPT. **Fete:**

CAMPIONATUL UNIVERSITAR DE SCHI

1) Emanuela Marieșanu-U; 2) Rodica Bușui-IMT; 3) Sorina Policec-IMT.

Slalom uriaș băieți: 1) Alexandru Leși IMT; 2) Alexandru Grec-IPT; 3) Ovidiu Abri-IPT; 4) Că-

lin Piescu-IPT. **Fete:** 1) Emanuela Marieșanu-U; 2) Rodica Bușui-IMT; 3) Sorina Policec-IMT.

De la tov. lector Cornelia Mureșan, conducătoarea delegației Centrului Universitar Timișoara la Campionatele Universitare de la Brașov am aflat că: „noii și tinerii participanți la această competiție studențească au obținut rezultate bune, ocupînd locul 13, prin E. Marieșanu din 38 de concurențe, iar la băieți, la slalom special locul 10 prin M. Barbuia și locul 13 prin A. Velica în a doua grupă valorică, din 54 de concurenți. Cu prilejul concursului pe Centru Universitar am remarcat și câteva noi speranțe: F. Botoș-IPT; A. Pavcov-IMT și R. Weinschrodt-IPT.”

NOTA: 1) Se preconizează organizarea unui concurs în această lună dotat cu cupa U. A. S. C. R. — probabil nu la Muntele Mic.

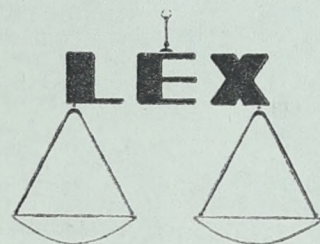
2) Se speră că la acest concurs propaganda să funcționeze mai bine și să fie eliminate gravele curențe organizatorice apărute pe parcursul desfășurării etapei locale a concursului: sistemul impropriu de cronometrare, semnalizarea necoresctă a startului, lipsa unor ședințe tehnice de analiză și inexistența unui regulament de concurs prin care să se evite discuțiile și discriminările.

A. V. I. ■

Dreptul la viață...

Liliana era studentă în anul IV la Medicină. În 1979 cunoaște la mare, în vacanță, pe B. N., ospătar la Mangalia, timișorean și el. O întâlnire banală între doi tineri, ce avea mai târziu să genereze o legătură trainică. Momentul căsătoriei venea firesc în urma hotărârii eroilor noștri, dar, și de la acest dar a pornit întreaga (ne)poveste ce urmează, părinții studentei sint ferm hotărâți să-i interzică acest lucru.

Însărcinată, Liliana trece printr-un extenuant zbucium sufletește. Sintem în 1982, la începutul primăverii, și în plină perioadă de renaștere a naturii, în gândul viitoarei mame se cuibărește ideea intreruperii sarcinii. Întimplarea, ajutată substanțial de insistențele celei în cauză, pune în mișcare lanțul... cunoștințelor. Despre necazurile Liliane află în primul rând Paula, apoi Mihaela, ambele studente în anul VI la Medicină. Ultima se oferă să o ajute, rugând-o pe P. S., o femeie în vîrstă, „cu experiență”, să o „sfătuiască” în situația creată. La 18 martie 1982, cele trei mediciniste se află în oraș. În ur-

ma unei înțelegeri telefonice, în aceeași zi, în locuința Mihaelei (necăministă), avea să apară P. S. Liliana are o „discuție” cu aceasta. În timpul „discuției”, Mihaela intră întimplător în camera unde se aflau cele două și le găsește, pe prima întinsă pe un pat și pe cea de a doua cu o seringă în mînă. În urma intervenției P. S. primește un plic în care se aflau 1500 de lei.

După câteva zile, din cauza absenței simptomelor unei sarcini intrerupte, Liliana se supune unei noi „discuții”, de data aceasta la domiciliul lui P. S. La 24 martie 1982, în stare gravă, studentă din anul IV al Medicinii este internată în spital, unde în ciuda eforturilor disperate ale medicilor, decedează. Pe Certificatul medico-legal stă scris: „moarte violentă datorată unui avort provocat în luna a IV-a de sarcină, cu septicemie consecutivă...”

În acest caz, justiția și-a făcut datoria cu clemență: P. S. a fost condamnată la 5 ani închisoare, iar Mihaela, pentru complicitate, la 1 an închisoare cu suspendare.

Se poate pune întrebarea, în urma celor relatate, dacă P. S. avea măcar pregătirea necesară asumării responsabilității de a interveni într-un asemenea caz. Nici pe departe! Studenta de la Medicină, viitorul medic, și-a incredințat viața unei muncitoare, cu 5 clase generale...

O întimplare din tumultul vieții cotidiene, s-ar putea spune. O întimplare care implică însă mult mai multe aspecte: are oare dreptul o viitoare mamă să stingă surisul încă neîvit al unei noi vieți, atunci cînd societatea acordă întregul ei sprijin acestui binom datorită căruia existăm cu toții pe Pămînt? Au oare dreptul cei din jur, părinți și colegi, să lase în voia soartei un om care este vizibil marcat de un punct al existenței sale? Putem oare accepta cu toții proliferarea unor practici rudimentare, neținînd de medicină, care sã pună în pericol vieți abia deschise viitorului? Răspunsurile se marchează singure în conștiințe. Și cu toate acestea, recent, o altă studentă a aceluiași institut a căzut victimă actului antisocial și antiuman care se cheamă laonic: avort provocat.

Rîndurile de față se vor un semnal de alarmă adresat în primul rînd colegelor noastre, dar conținutul unui astfel de semnal, pornit de oriunde, trebuie să atingă corzile de rezonanță ale conștiinței tuturor aceluia care acordă pe această planetă un drept unic: dreptul la viață!

LUCIAN RISTEA ■

MODURI ȘI MODE

Creatorii de modă ne prezintă în actuala decadă accente de culoare, remarcînd în gama cromatică a sezonului două dintre ele: negrul și roșul. Negrul este culoarea de bază pentru mantouri, rochii, fuste-pantaloni, pantaloni, dar și pentru accesorii. În concluzie, moda acestei primăveri revine la clasic. Chanel și Dior ne prezintă o gamă întreagă de combinații de negru și alb, materiale în carouri mici sau cu buline,

lungi verticale sau orizontale, cărora li se atașază gulere și manșete albe, simple sau brodate. Negrul dă o notă distinctă, conducînd linia modei actuale spre o rafinată eleganță, care în paranteză fie spus, a cam fost neglijată în anii din urmă. Se poartă de asemenea tonuri de gri și roșu, în special de răsădit carmin.

Trecînd la detalii, se poate observa faptul că lungimea, așa cum remarca o comentatoare a modei pariziene, este lăsată la... umorul croitorului, fiind, la liberul arbitru, deasupra genunchilor sau imediat sub ei. Toate hainele au talia marcată prin cordoane, late sau înguste, formînd mici pete de culoare pe vestimentație. Rochiile sint mult scurtate, drepte, cu pliuri sau foarte ample, cu gulere înalte, rulate, revere adînci sau fără gulere. Se accentuează montura mîne-

cilor, care este foarte amplă, acestea fiind prinse în umeri cu pliseuri, sau luînd amploarea croielii chimoño.

Încă un amănunt al acestei primăveri este revenirea în modă a pălăriei cu boruri mari sau mici, de formă diversă, cu pene într-o parte sau funde, tocă, sau, de ce nu, diferite eșarfe legate sofisticat, aducînd cu bătrînul turban.

Freud spunea: „Eleganța trebuie să fie discretă și, pentru mine, nu există criterii fixe pentru a o defini (...) Eleganța emană mai ales personalitate”.

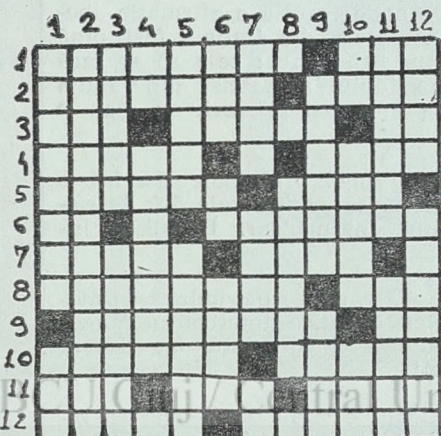
Așadar, amprenta fiecărui asupra aspectului exterior, dacă nu în virtutea speranțelor în apariția vreunui Freud apreciativ, măcar în cea a... eternului feminin.

IULIA PIELARU ■

concurșul revistei

ETAPA A IV-A

1. DIN LUMEA BASMELOR

ORIZONTAL: 1) Interpretează „Frumoasa din pădurea adormită” — Armăsarul lui Făt-Frumos (pl.) 2) Cu cei 40 de hoți a ajuns de poveste — Gogoși de... ristic 3) Curba! — Cu trei iezi, ca-n povești (pl.) — Miroș 4) Ține leii — A face curățenie 5) Personaje din „Înșir-te mîrgărite”, pe scenă — Bună la cernut 6) Intră-n casă! — Au ineluș-învertecuș! 7) Rîul povestirilor lui Creangă — Hotar din vechime 8) Ținuturi din basme — Șei puse altfel! 9) Înălțimea sa din basme — Asin! 10) Ca toți dracii! — Regele Soare! 11) Cap de Adonis! — Etna! — Munca muștei din fabulă 12) Traista cu povești — Vulpoiu din poveste!

VERTICAL: 1) Pitic din basme — Vatra străbună 2) Ea și cei șapte pitici 3) Agent de legătură — Făt-Frumos 4) Îndeosebi — Element arhitect-

PRIETENUL NOSTRU, MEDICUL

... este de această dată dr. Adrian Siniteanu, asistent universitar, Spitalul „Clinicile noi” Timișoara.

— De ce despre REUMATISMUL ARTICULAR ACUT, tovarășe doctor? — Pentru că este o afecțiune severă care interesează îndeosebi copiii, adolescenții și adulții tineri, cu o largă răspîndire în rîndul populației și care, prin urmările sale cardiace definitive, pune deosebite probleme medico-sociale. Simptomele propriu-zise ale bolii apar după 10-14 zile de la puseul acut al infecției (amigdalită, faringită, sinusită etc).

— Să le amintim! —... de ordin general — febră, transpirații, paloare, stare generală alterată, astenie — și local — la nivelul articulațiilor — (artrita reumatismală), al cordului, manifestări cutanate (nodozități cutanate, eritem reumatismal), nervoase (coreea reumatismală), pleuropulmonare (pneumonie, pleurezie), renale (glomerulonefrite), oculare (iritocclite), digestive.

— Nu insistăm puțin?

tural 5) Crescător de raci — Femeie de iubit 6) Hibă! — Doi pari! — Uraniu pe scurt! 7) Modele de goliciune! — Plutesc pe cer și fac umbră pămîntului — La o vrăjitoare! 8) Un bețiv de poveste... 9)... și veșnicul friguros — Intemeietorul dinastiei româno-bulgare 10) Intră în castel — Intră-n port — Face cit trei! 11) Tratat cu apă vie — În căutarea bogăției 12) Puii caprei din poveste — Cosinzeana alintată!

GEORGE MARINA
(14 puncte)

2. PISCICOLĂ

(Monoverb cu încastur anagramat: Z xxxxxxxx)

9

(4 puncte)

3. TURISTICĂ

(Criptografie: 2, 8, 4-1, 5)

IN...C...C...C...DU^c

(12 puncte)

SOLUȚIILE PROBLEMELOR DIN ETAPELE II ȘI III:

II. 1. Careul DESPRE CURAJ. Orizontal: Delacroix — C — Italia — Sina — Democrit — Om — Erb — E — E — Leu — Ri — France — S — O — Leopardi — Tian — A — E — Na — Stea — Balan — Smiles — Tema — O — Norocosi — China — Traci.

II. 2. DE SESIUNE. Teste (T-est-E)

cardiace, bolnavul de RAA devenind, prin aceasta, un invalid cu toate consecințele pentru el, pentru familie și societate.

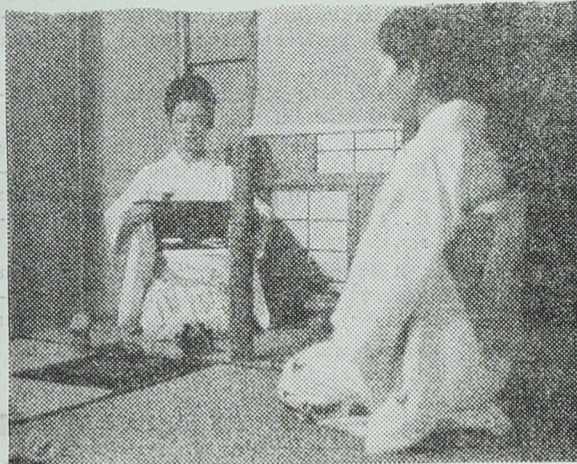
— Tratamentul? —...este complex și îndelungat, neplăcut și costisitor. Chiar cu tratament, un număr de bolnavi rămîn cu sechele cardiace definitive.

— Deoarece, așa cum ați spus majoritatea bolnavilor de RAA o constituie tinerii (cărora ne adresăm și noi) ce trebuie făcut pentru a preveni consecințele atât de dramatice ale infecției streptococice? — În primul rînd diagnosticarea precoce a tuturor focarelor de infecție (amigdalite, dentare etc.) și asanarea lor completă, medicamentoasă sau chirurgicală. Apoi, evitarea pe cît posibil, a factorilor favorizanti amintiti. Este obligatorie profilaxia recidivelor la foștii bolnavi, deoarece la aceștia pot apare noi leziuni sau agravarea celor preexistente. Un rol important revine și bolnavului care de la primele semne de boală trebuie să se prezinte la medic, singurul competent să acorde asistența necesară și să aplice tratamentul corespunzător.

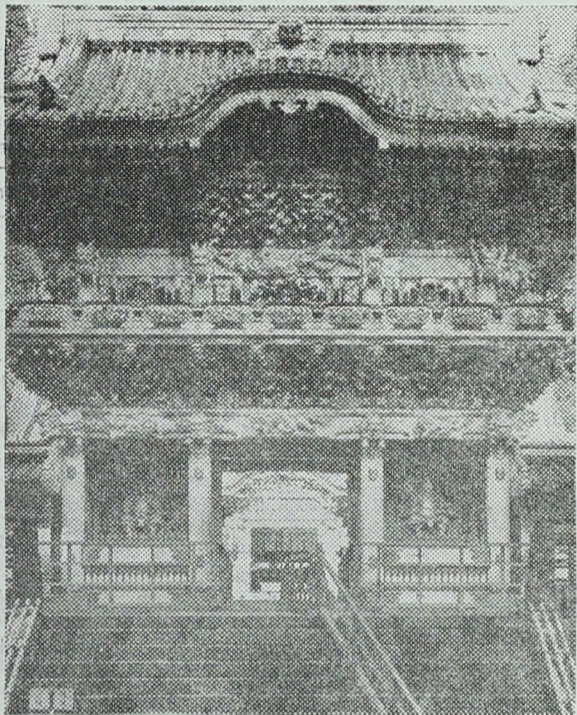
DANIEL BUMB ■

Foto-reportaj realizat de
DAN PARVULESCU

O călătorie odată încheiată, se sfârșește pentru a putea reîncepe pe alte meridiane ale Terrei. Memoria reținei continuă să picure în suflet nostalgia depărtărilor. Va dăinui până ce noi și noi meleaguri se vor lăsa descoperite, minunățiile Planetei Albastre croindu-și, astfel, drum spre sensibilitatea noastră.

Ceremonia ceaiului

Situat spre nord, la 120 km de Tokyo, complexul de temple din Nikko este renumit în întreaga lume. În imagine Toshogu Shrine, adăpostind amintirea primului șogun Tokugawa.

Armonizându-se discret cu arhitectura clasică japoneză, turnul din Kyoto deschide orizontul pînă la Osaka

LUMEA ÎN RĂSPĂR (IV)

Opinia publică — iată, într-adevăr, o problemă. Opinia publică își cam face de cap. S-a dus naibi disciplina. Încrădarea în om. (homo homini lupus). Unde sînt vremile de odinioară — ori zăpezile, vorba poetului — cînd spunea opiniei publice: trebuie să facem război cu statul cutare, și opinia publică fierbea (în suc propriu) de entuziasm, spunea: pe cai băieți, și opinia publică era pe cai, unde sînt vremile alea de haiducie și de codru verde nu se mai vede?...

Iată un motiv pentru care NATO e cam supărat. Dar cu puțină publicitate se rezolvă. Pe agenda de lucru a recentelor întruniri figurează — în termeni oficiali — „reciștigarea opiniei publice“.

Reciștigarea opiniei publice, ușor împuținată față de cifrele normale. Reciștigarea opiniei publice cu excepția celor 35 milioane de oameni uciși în cele 130 de conflicte armate postbelice (după ce RAZBOIUL s-a terminat, deci). Sau a celor 2600 de copii care mor zilnic pe continentul asiatic din cauza subnutriției și lipsei de asistență medicală. Sau a celor 500 000 de israelieni care (mai) trăiesc sub limita sărăciei (ce-o fi însemnînd asta, sub limita sărăciei?...). Sau a popoarelor africane din țările falimentare bînuite de secetă.

Pe agenda de lucru a NATO e scris așa: „reciștigarea opiniei publice“. Pînă la ce termen și cine răspunde?

— nu, Arabia Saudită nu instalează rachete Pershing 2, așa cum calomniază ziarul kuveitian *Al Watan* (care se ține numai de „comploturi și intrigi urzite împotriva națiunilor arabe și islamice“, spune presa autohtonă), ci achiziționează echipamente electronice pentru un sistem integrat de apărare antiaeriană. După cum vedeți, Arabia Saudită e pașnică.

— secretarul partidului neofascist din Italia nu mai e **imun parlamentar**. De unde rezultă o afirmație aberantă: secretarul partidului neofascist din Italia a fost, pînă acum, **imun parlamentar**. Sau, altfel spus: ce-o să se facă de acum încolo secretarul partidului neofascist din Italia care, fără îndoială din cauza unei neînțelegeri, nu mai e imun parlamentar?

— un voiaj pe coasta Mediteranei presupune (ca într-o competiție de schi) un slalom uriaș printre cele 560 de sisteme pentru lansarea de armament nuclear. Destul de incomod.

— în *Tratatul asupra neproliferării* se incriminează „mobilitatea excesivă a rachetelor balistice intercontinentale“. Dacă s-ar reduce puțin mobilitatea lor, totul ar deveni O.K.N-ar mai fi nici un deranj.

— pînă și statele Pieței Comune și-au dat seama că lucrurile nu mai pot merge așa. Înarmarea-înarmare, criza-criză, șomajul-șomaj, remunerare — vorba aia — după buget, așa că s-a trecut la măsuri categorice. Recent a avut loc prima rundă de corvorbiri între miniștrii peseuitului.

— cercetătorii științifici americani și britanici au găsit, după ani de studiu, soluția prevenirii furtunilor arctice.

De-acum încolo putem răsufli ușurați, toți cei care voiam să plecăm în Arctica și n-am făcut-o din cauză că ne întrebam mereu —

Ce ne facem
dacă ne prinde
furtuna?

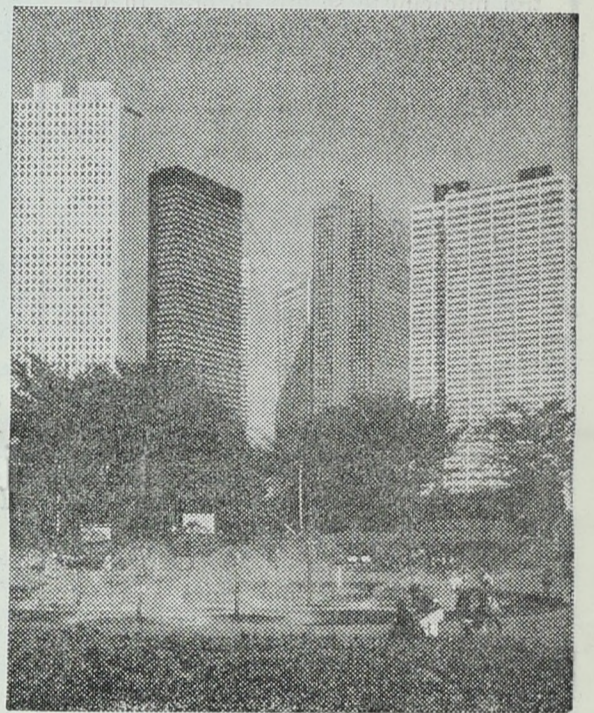
RADU CIOBOTEA

Moment de muzică românească la Moka, în mijlocul familiei japoneze

Templul Pavilionului de Aur (Kikaku-ji) din Kyoto

Tokyo — „Zgîrie nori“ în cartierul Shinjuku

Dansul bărbătesc Mugiya, exprimînd nostalgia vremurilor cu samurai

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
Redactor șef-adjunct: HARALD ZIMMERMAN
Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST
Secretar de redacție: DAN PAMPU
Redactori: CIPRIAN ALIC, VASILICĂ ANCUȚA, DANIEL BUMB,
DAN PARVULESCU, GERLINDE POLEN, LUCIAN RISTEA
Grafică: TUDOREL ILIE Fotoreporter: ADRIAN IOANAȘ

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, Dr. Tinereții nr. 9,
camera 102, telefon: 1.49.01, (ședințe: luni și joi
ora 20,30).

TIPARUL: LP. „BANAT“ TIMIȘOARA